anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

LUCIUS SHEPARD

Skull City

**

526

SOCIETATEA ȘTIINȚA & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU - director
NICOLAE NAUM
ŢURLICA LILIANA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 58 33 sau 223 15 30, 223 15 40, int. 1151)
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Tiparul
Tipografia "INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57. Fax: 004-1-222 64 07 sau 004-1-222 41 26. Telex: 11995 Piaţa Presei Libere nr.1, sect. 1, Bucureşti, ROMÂNIA.

Lei 500

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 526/septembrie/1995)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

Va fi odată, ca niciodată...

de Alexandru Mironov

Glasgow, august 1995, WorldCon şi EuroCon, laolaltă, sub genericul firesc: *INTERSECTION*.

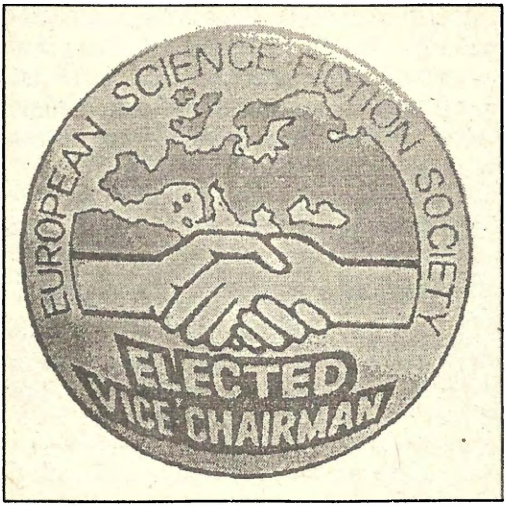
Spun: firesc, pentru că peste 8000 de scriitori, cineaşti, editori, ziarişti şi – mai ales – fani, s-au intersectat în Scoţia, sosiţi din SUA (cei mai mulţi), Australia, Japonia, China, Argentina şi Europa, bineînţeles (de unde contingentul cel mai larg, cel al României, a numărat 125 de suflete).

INTERSECTION, pentru că s-au încrucişat aici căile civilizaţiei omului: ştiinţele de astăzi şi de mâine (peste 80 de simpozioane, seminarii, postere, alde Jack Cohen, Robert L. Forward, Martyn Fogg, Aletta Jackson, Duncan Lunan, Greg Barr prezentând problemele şi perspectivele locurilor lor de muncă: NASA, Massachussets Institut of Technology, Observatorul de la Mauna Loa, Universitatea din Glasgow etc.). Literatura a fost reprezentată de Samuel Delany, Robert Silverberg, Martin Dozois, Joe Haldeman, Norman Spinrad şi (a sa) N.Lee Wood, John Brunner (care, din păcate, a trecut în altă dimensiune chiar în timpul congresului), iar arta plastică de Jim Burns, Teddy Harvia, dar şi de excelentul Nicu Gecse. Dintre cei ce slujesc SF-ul cu mijloacele artei cinematografice au participat la acest eveniment o echipă de producători de la *Star Trek*, editori (sute!), ziarişti (sute!, inclusiv canalul TV specializat în SF, care a transmis *live* ore întregi). Restul – fani de pe toată planeta, *societatea civilă* a SF-ului, cea care, de fapt, hotărăşte asupra destinelor acestui fenomen fără pereche în cultura lumii şi care – *INTERSECTION* a demonstrat-o – se globalizează rapid şi creşte exploziv.

Premiile Hugo s-au acordat în penultima zi, prin vot popular *planetar*, ca de obicei, astronavele de sticlă fiind primite de M. Master Bujold (pentru romanul *Mirror Dance*), Mike Resnick (nuvela *Seven Views şi Olduvai George*), David Gerrold (pentru povestirea *The Martian Child*), prietenul nostru Joe Haldeman (vi-l mai amintiţi de la EuroCon-ul timişorean? – pentru schiţa sa: *None so blind*), *Isaac Asimov* (pentru autobiografia, post-mortem: *I. Asimov*), Gardner Dozois (ca editor), Jim Burns (ca artist plastic), Dave Langford (pentru fanzinul *Ansible*) şi, aşa cum ne aşteptam, *Star Trek – The Next Generation*, pentru cea mai bună producţie cine-TV.

Premiul J.W. Campbell a fost atribuit lui *Jeff Noon*, *Seiun*-ul acordat de SF-ul japonez a încununat *Hyperion*-ul lui Dan Simmons şi *O planetă numită Shayol* (a lui Cordwainer Smith, post-mortem, fireşte).

Ceremonia s-a încheiat cu un moment solemn: la îndemnul lui Robert Silverberg, 8000 de participanţi l-au aplaudat, pentru ultima oară, pe cel care a fost John Brunner, autorul tulburătorului *Stand on Zanzibar*. Noapte bună, John şi fie-ţi gloria eternă!

Europa. Au avut loc reorganizări ale *Societăţii Europene de Science Fiction*: participanţi din 22 de ţări au votat, prin delegaţi naţionali, noua componenţă a conducerii

SESF, care este: Bridget Wilkinson (preşedinte, realeasă), Alexandru Mironov (vicepreşedinte – alegere consfinţind activitatea dinamică a fanionului românesc), Leonid Kuritz (secretar, reales), Jurgen Marzl (trezorier, reales).

S-a acceptat propunerea României ca SESF să solicite UNESCO statutul de *club continental UNESCO,* Science Fiction-ul urmărind să facă, în acest fel, prima străpungere oficială către cultura (mare şi bine crescută) a lumii.

Premiile EuroCon au ocolit, de această dată, România, pentru simplul motiv că un asemenea premiu se acordă o singură dată – aşa că Editura Nemira, Colecţia de Povestiri SF Anticipaţia, Jurnalul SF, pictorul Aurel Manole, graficiana Marina Ungureanu (lansaţi, deja) vor candida, în viitor, doar la premiile WorldCon. Un premiu de încurajare a primit, totuşi, Sebastian A. Corn, o adevărată speranţă a literaturii ştiinţifico-fantastice româneşti.

Celelalte *Euro Awards* au mers către: – scriitor consacrat: Alain Le Bussy (Belgia); – artist plastic: Juray Maxon (Slovacia); – editură: Babel Publications (Olanda); – publicaţie SF: Andromeda Nachrichten (Germania); – promotor al SF-ului: Jaroslav Olsa jr. (Cehia).

Adunarea generală a CESF a mai hotărît locurile de desfăşurare a EuroCon-urilor.

Pentru 1996 fusese stabilită Sofia dar, pentru că bulgarii nu au fost prezenţi la *INTERSECTION/EuroCon*, s-a votat şi o rezervă, Vilnius (Lituania), unde congresul european s-ar ţine, eventual, în paralel cu *BaltCon*-ul, în perioada 12-16 aprilie 1996.

Pentru 1997 a câştigat alegerile delegaţia Islandei (octombrie, Dublin), pentru 1998 Spania (iunie, Barcelona).

Vom fi, la toate prezenţi, câte o sută de români – cel puţin! –, i-am asigurat eu pe cei prezenţi...

Politique fiction. Încheiem cu un capitol de activitate al *INTERSECTION* care îmi face mare plăcere, pentru că a fost introdus în program la propunerea mea.

Am fost, în consecinţă, moderator la două din *panel*-urile de *politique fiction* şi, după generice, vă puteţi da seama că am "combătut" chiar cu ideile lansate în editorialele acestei publicaţii.

Am fost, astfel, printre cei care au condus discuţiile asupra temelor: "Vor exista vreodată Statele Unite ale Europei?" (la care marea majoritate a participanţilor au fost, spre surpriza mea, americani!) şi "How do we go There from Here?" (tradusă literar ar însemna: "Prin ce mijloace ajungem la viitorul dorit?") – încercând să subliniez ideea eficienţei clubului nostru: nu mai putem rămâne doar o societate închisă, un club de plezirişti (cei mai mulţi dintre noi mizând doar pe impactul cărţilor, filmelor, revistelor, programelor noastre, ci *trebuie să ne implicăm efectiv în transformarea lumii.*

Căci cine, mai bine decât noi, poate construi viitoruri? Cine, dacă nu membrii ghetoului SF, simt cum va fi ziua de mâine?

Cine altcineva decât noi, visători calificaţi, îşi poate începe poveştile către inima lumii cu sintagma: va fi odată, ca niciodată...?

P.S.

Prilej de mare mândrie pentru delegaţia română: printre moderatorii WorldCon-ului s-au mai numărat: ieşanul Lucian Merişca (despre cenzură), timişoreanul György Mandics (Fenomene Necunoscute) şi bucureşteanul Nicu Gecse (la un panel despre vampirologie (!), unde el a fost pur şi simplu delicios. S-a prezentat publicului înfierbântat de ideea vampirismului în Transilvania de pe poziţia unui biet vampir, urmaş al lui Dracula, care reclamă protecţie socială de la toată suflarea pământeană – măcar un litru de sânge pe săptămână să ni se dea! –, s-a plâns de poluarea mereu crescândă datorită industrializării din România şi a oftat la ideea preţului exagerat pe care un vampir îl plăteşte pentru o lecţie de zbor! – totul într-o engleză excelentă, pentru care prietenul nostru merită toate felicitările.

Bravo, tuturor şi... la mai mare!

Trucuri de profesionist

de Voicu Bugariu

Orson Scott Card nu este cel mai talentat romancier SF tradus la noi în ultimii ani. În schimb, este unul dintre cei mai abili. *Xenocid. Saga lui Ender continuă!* (traducere de Constantin Dumitru-Palcus, Editura Nemira, Buc., 1995) este o nouă dovadă. În materie de trucuri artizanale, Orson Scott Card se dovedeşte a fi un adevărat virtuoz. El reuşeşte să transforme o logomahie interminabilă într-un roman valid. Manipulat psihic de autor, cititorul parcurge hectare de dialoguri redundante, fără să se simtă frustrat.

Trucul cel mai rafinat este permanentizarea unei atmosfere conflictuale. Nu există, practic, două personaje care să nu se certe măcar o dată între ele. Dialogurile care duc la consens sunt absente. O hărţuială fără sfârşit îl ţine pe cititor în priză şi-l împiedică să se plictisească. Autorul reuşeşte să creeze tensiuni între personaje până şi în dialogurile pe teme ştiinţifice. El foloseşte astfel o tehnică narativă împrumutată din serialele de televiziune.

În construirea dialogurilor, Orson Scott Card dovedeşte o certă vocaţie de cazuist. Ca un teolog specializat în cazuri de conştiinţă, el analizează cu uşurinţă o sumedenie de îndoieli şi deliberări interioare. Se pare că lecturile sale din scolastici şi iezuiţi sunt mai întinse decât s-ar putea crede.

Cum au mai totdeauna o coloratură morală, dezbaterile personajelor şi reflecţiile naratorului pot să-l captiveze pe cititorul mediu, lăsându-i impresia că este martorul unor tribulaţii de mare anvergură. Dexteritatea autorului în înscenarea unor dispute pornite de la cazuri de conştiinţă reuşeşte astfel să estompeze total neverosimilitatea psihologică a personajelor. Este, fără îndoială, o mare performanţă retorică.

Tehnica suspansului este un alt atu. Există tensiuni permanente, nu numai între personaje, ci şi între grupuri sociale. Autorul merge cu virtuozitatea până acolo, încât imaginează posibile conflicte şi între aliaţi dovediţi. În asemenea condiţii, când ameninţările majore vin din toate părţile, fiecare încheiere de episod punând cel puţin una în evidenţă, cititorul nu mai bagă de seamă că dialogurile sunt lungite peste toate limitele, iar personajele sunt nişte marionete mânuite de un păpuşar expert.

Ar mai fi de menţionat ţesătura deasă de *gadget*-uri şi speculaţii pe teme ştiinţifice. Ştiind că naraţiunea sa este prolixă, Orson Scott Card preîntâmpină plictiseala cititorului inventând periodic episoade pur SF. În mod semnificativ, spre sfârşitul romanului calitatea acestora scade. Obosit, autorul recurge la câteva găselniţe de calitate îndoielnică.

În fine, trebuie să amintim utilizarea abilă a documentării ştiinţifice. Spre deosebire de autorii care se tem de explicitările aride, Orson Scott Card le foloseşte pentru a-şi flata cititorii. Bun retor, el revine periodic asupra unor explicaţii, sfârşind prin a-i crea cititorului o psihologie de iniţiat.

Un nou traducător

Înainte de decembrie '89, în România nu exista o critică a traducerilor SF, părând de la sine înţeles că versiunile româneşti sunt reuşite. Creditul moral era justificat de existenţa unei instituţii a traducătorilor. Sefişti sau nu, aceştia erau obligaţi să-şi probeze abilităţile în faţa unor oameni de meserie. Exista şi o anumită decenţă. De exemplu, un sefist nu semna o traducere dintr-o limbă de care n-avea habar (să zicem, polonă), iar o editură nu accepta un manuscris realizat după o traducere. Azi, aceste scrupule au dispărut. Traducător SF poate fi oricine, cu condiţia să lucreze repede. Cărţile SF prost sau scandalos traduse sut numeroase. Câţiva "trădători" cu ifose de erudiţi aruncă gaz pe foc. Ei semnează texte de susţinere, făcându-se a nu băga de seamă că traducerile recomandate cu atâta aplomb sunt foarte slabe sau, cine ştie, având inocenţa culturală de-a le considera bune.

Aşa stând lucrurile, prestaţiile unor traducători SF, cu nefasta lor calitate de-a strica

limba română literară şi de-a produce un nefericit efect de aplatizare stilistică, devin principala temă critică a momentului. Să ne referim, deci, la traducerea cărţii comentate mai sus, încercând s-o plasăm într-o scară de valori.

Să precizăm, mai întâi, că sintagma *Saga lui Ender continuă!* face parte din titlu, din moment ce este repetată pe paginile întâi şi a treia. Dacă ar fi apărut doar pe coperta întâi şi a patra, ar fi rămas doar o inscripţie publicitară.

Constantin Dumitru-Palcus face parte dintre traducătorii relativ buni, performanţa sa putând fi socotită onorabilă. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, probabil că textul ar fi fost şi mai reuşit. Aşa, însă, au rămas destule neglijenţe, cea mai comică fiind o dublă modificare a sexului, operată de traducător. Mai întâi, Plikt este femeie, la pagina 390 devine bărbat, ulterior recăpătându-şi sexul femeiesc. Există şi o dificultate cronică în folosirea timpurilor verbale. La fel ca mulţi alţi sefişti contemporani (inclusiv autori), traducătorul foloseşte verbe la perfectul compus acolo unde spiritul limbii române ar fi cerut alte timpuri. Apar astfel nişte disonanţe stilistice asemănătoare celor comise de vorbitorii pentru care româna nu este limbă maternă. Iată un exemplu: "Cât despre furia împotriva lui Warmaker, aceasta se stinsese. Copacii-tată de pe Lusitania au căzut cu toţii de acord că oricât de mare era datoria morală creată prin moartea părintelui Estevão, ea fusese plătită şi răsplătită prin masacrul pădurii lui Rooter şi Human. Mai mult decât atât, Warmaker a câştigat mulţi adepţi ai ereziei sale - căci nu dovediseră oamenii că erau nevrednici de evanghelia lui Hristos?" (p. 253).

Dacă nu cumva se consideră nişte iconoclaşti ireductibili, traducătorii SF ar trebui să studieze tălmăcirile din engleză realizate de profesionişti.

SF neortodox

O carte recentă (Andrzej Zaniewski, *Şobolanul*, traducere de Olga Zaicik, Editura Nemira, Buc., 1995) ne aminteşte că există o paraliteratură SF formată din texte neortodoxe, ce-şi escamotează marca narativă. Cu minime motivări specifice, *Şobolanul* ar fi putut deveni un roman SF ortodox. Autorul n-ar fi avut decât să-i explice cititorului de ce naratorul său este un şobolan conştient de sine însuşi. Ar fi putut, de exemplu, să imagineze un şobolan mutant şi un mijloc cvasiştiinţific de a-i citi gândurile.

După cum se ştie, sefiştii sunt nişte anexionişti. Ei văd motive şi naraţiuni de tip SF peste tot şi susţin că întreaga literatură va deveni SF. Unele dintre afirmaţiile lor pot fi argumentate, precum am sugerat mai sus. O teorie a expansionismului SF ar fi intersantă.

Sefişti şi sefultură

Motocentauri pe Acoperişul Lumii (Editura Karmat Press, Ploieşti, 1995) este o antologie SF de factură mai deosebită. Mai întâi, sub raport juridic. După cum se precizează la pagina 220, "toate drepturile asupra acestei versiuni", aparţin A.C.F.S.F. "Quo vadis?". Respectiva organizaţie încasează şi contravaloarea timbrului literar. Aceasta înseamnă că, în fapt, A.C.F.S.F. editează şi îşi plăteşte sieşi timbru literar. Interesant este şi faptul că, în tradiţia cultivată de Editura Nemira, autorii (în ordinea apariţiei în volum: Dănuţ Ivănescu, Ionuţ Bănuţă, Caius Stancu, Sebastian A. Corn, Cătălin Ionescu, Doru Stoica, Don Simon, Michael Hăulică) nu deţin *copyright*-uri, organizaţia putând dispune de textele lor. De altfel, la pagina menţionată mai sus, se precizează că este vorba despre "un volum al mişcării «Quo vadis?»", sugerându-se o legitimare colectivă.

Interesul principal al antologiei este sociologic. Autorii şi editorii sunt sefişti din grupul format şi consolidat de revista *Jurnalul S.F.* Demersul lor are loc într-un moment când piaţa românească de carte SF este invadată de traduceri, autorilor autohtoni nerămânându-le decât foarte puţine şanse de afirmare. Astfel se explică modul realmente disperat în care se încearcă seducerea editorilor şi cititorilor. Exasperaţi de succese exclusiv cenacliere, sefiştii grupaţi în mişcarea "Quo vadis?" s-au decis pentru un atac în forţă, menit să întoarcă jocul succesului. Volumul (realizat după o idee de Ionuţ Bănuţă) reflectă starea de spirit creată după ce *Jurnalul S.F.* a început să fie în

mod cronic asociat cu ideea de (sub)mediocritate culturală. Principiul lui generator este proiectul colosal al unei ucronii globale. Istoria lumii este "rescrisă", dezvoltându-se varianta unei lumi unde romanii au fost învinşi de daci, iar tracii au format un imperiu. Imensitatea hazardată a construcţiei intelectuale este tipic autodidactică. Alegând-o, sefiştii de la *Jurnalul S.F.* ţin să dovedească o dată pentru totdeauna că n-au probleme la capitolul cultură, ba chiar sunt nişte spirite enciclopedice. Ostentativă este şi diversificarea scriiturilor, menită să probeze în mod zdrobitor virtuozitatea narativă. Privită astfel, antologia se dovedeşte a fi o prelungire publicitară a *Jurnalului S.F.*

Până la un punct, *Motocentauri...* este o glumă teribilistă şi ingenioasă. Textul introductiv, cel mai reuşit, dovedeşte inventivitate onomastică, toponimică şi, într-o mai scăzută măsură, tehnologică. Eforturile autorilor de-a prelucra o serie de concepte ţinând de istoria spirituală a umanităţii sunt, de asemenea, interesante. Textele ce derivă din ucronia iniţială folosesc metode tipice pentru avangardele literare dintotdeauna. Cea mai frecventată este cea a împerecherilor improbabile. Apar oameni protezaţi cu motociclete, un bărbat face amor cu o casă, epoci, personaje istorice, tehnologii şi filosofii sunt mixate şi apoi etalate la întâmplare. Naratorii au, de regulă, un ton şugubăţ, potrivit unor parodii.

La un nivel mai profund, antologia exprimă un ethos paraliterar. Autorii ei se doresc a fi altceva decât scriitori şi premeditează texte situate alături de literatură, ba chiar programate să-i demobilizeze pe amatorii de literatură. Ei folosesc cuvintele fiindcă n-au încotro, dar numai pentru a-şi bate joc de alcătuirile tradiţionale ale literaturii (SF). Un obiect de persiflare este şi cultura, umanistă sau tehnică. Folosind informaţii provenite din istorie, religie, tehnologie, geografie sau lingvistică, autorii au una şi-aceeaşi atitudine: îşi "bagă picioarele" în tot şi în orice. Teribilismul adolescentin se agravează treptat, ajungând să amintească ritualurile de pângărire ale unei secte satanice, menite să asigure coeziunea psihologică a prozeliţilor. Jocul estetic se transformă în discurs psihotrop, destinat să asigure lealitatea iniţiatorilor şi, implicit, a cumpărătorilor de carte, iar textul merită o denumire specială: sefultură.

Antologia reprezintă un moment contradictoriu de radicalizare. Cum literatura SF are o structură de avangardă literară longevivă, sefucultura vine ca o avangardă a avangardei. Autorii ei se doresc nişte fanatici şi se închină la zeul agresivităţii. Poate că volumul lor va fi un succes comercial. Deocamdată, însă, este o culegere de exerciţii narative, ce depăşeşte uneori graniţele bunului simţ. Mă refer la mânjirea simbolurilor creştine. Desigur, oricine poate să scrie ce vrea. A-ţi momi cititorii prin astfel de mijloace, însă, mai ales în spaţiul cultural şi spiritual românesc, mi se pare abject.

SF politic

Saturată de scenarii ale viitorului, societatea românească ar fi un punct de plecare ideal pentru ficţiuni politice. Cu toate acestea, autorii noştri nu s-au dovedit prea interesaţi.

Prima explicaţie ţine de o mentalitate. Printre sefişti, textele de acest tip nu sunt prea bine văzute, fiind considerate, cumva, nişte bastarzi. A doua, mai prozaică, ţine de documentare. Sefistul tradiţional nu este prea informat în materie de politică. După cum se ştie, există o sumedenie de romane SF despre diverse feluri de dictaturi şi războaiele duse de acestea. Regimurile politice de alte coloraturi, în schimb, nu li s-au părut prea atrăgătoare autorilor SF. Drept urmare, atunci când nu mai este vorba despre excesele unor dictaturi, lucrurile par neinteresante.

La mijloc este şi moda. Cu nu prea mulţi ani în urmă, SF-ul pe teme religioase era o raritate, ba chiar lipsea. Astăzi, orice debutant ştie că "dă bine" să presare niscaiva aluzii de acest tip.

În realitate, SF-ul politic este pasionant şi promiţător. Că lucrurile stau astfel, mi-au probat-o autorii cărora le-am cerut texte pentru o antologie intitulată *Alte Românii*. Tema comună este România anului 2050. Fără nici o excepţie, am primit răspunsuri pozitive. Temele propuse de autori sunt de o mare diversitate şi şochează prin potenţialul lor SF.

SKULL - CITY

(II)

de Lucius Shepard

Am avut nevoie de întreaga noapte pentru a traversa districtul, căruia Saney îi spunea Jaddo. Cea mai mare parte a timpului ne-am petrecut-o ascunzându-ne de bandele ce umblau de colo-colo, pitindu-ne prin alei sau spaţii întunecate şi mai retrase din spatele clădirilor. Ne-am ghemuit, băgaţi unul într-altul şi am vorbit, am spus glume. Nu aş putea spune că ne-am împrietenit repede, dar după mintea mea, oricum, făceam progrese frumoase în această direcţie şi aş putea spune că fata nu era chiar dezgustată de contactul nostru fizic. În lumina ce răzbătea până în ascunzătorile noastre, am văzut-o cercetându-mă atentă; ştiam că deocamdată nu luase nici o hotărîre în privinţa mea, încercând să rezolve enigma pe care o reprezentam, atât în ceea ce priveşte ignoranţa mea vizavi de viaţa oraşului, cât şi cealaltă faţetă, a atracţiei pe care o exercitam asupra ei. Spre dimineaţă a adormit, iar eu am vegheat-o, încălzind-o cu trupul meu. Era, mi-am zis, o femeie impresionantă. Rezistentă, puternică şi isteaţă. M-aş fi putut obişnui să hoinăresc cu ea şi, în mod sigur, m-aş fi obişnuit să dorm cu ea. Atingerea constantă a corpului său îmi umflase testiculele şi m-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, măcar în semn de mulţumire dacă nu altfel, avea să-mi ofere oarece eliberare. În cele din urmă, în vreme ce se răsucea şi ochii îi stăteau să i se deschidă, nu m-am mai putut abţine şi am sărutat-o. Se încordă, apoi trecu peste asta; dar când mi-am strecurat mâna pe sub haina ei, se răsuci şi spuse că nu avea chef. De fapt, ce credeam că este ea?

Dimineaţa, m-a dus într-un depozit mare, ca un hambar, aflat la etajul şapte al unei căldiri vechi din cărămidă, care avea un luminator murdar. M-a frapat aspectul lui familiar, deşi nu am putut realiza ce mi se părea cunoscut, doar dacă nu mă ghidam după o similaritate generală a aerului său sărăcăcios, de indolenţă maximă, asemănătoare cu locurile unde mă drogam şi pe unde mă adăposteam pentru o zi, două în New York. Probabil că înăuntru se găseau vreo treizeci de inşi, iar în întreaga clădire peste o sută cincizeci. Sala fusese împărţită, prin intermediul unor pereţi făcuţi din placaj sau pături, în mici odăiţe; când am intrat, cei dinăuntru – băieţi şi fete, palizi şi tatuaţi, mulţi purtând jambiere negre, cu ţesături din fâşii de piele acoperindu-le pieptul şi cu şiruri de cicatrici şerpuite pe bicepşi, asemenea unor crestături – au întâmpinat-o pe Saney cu entuziasm, iar la mine s-au uitat cu nemulţumire nedisimulată. Locul lui Saney se afla într-un colţ, o cămăruţă alcătuită din plasă de sârmă, placaje şi pături; lumina cenuşie pătrundea prin găurile şi crăpăturile acoperişului peticit. Pe jos erau aruncate la întâmplare perne, grămezi de haine murdare şi alte pături. Fata începu să se îmbrace într-o costumaţie din piele, asemănătoare cu cea purtată şi de ceilalţi. Foarte seducător felul în care fâşiile de piele îi acopereau sfârcurile. Apoi se aşeză pe perne şi mă puse în temă despre cum merg treburile prin zonă.

Vorbea formal şi aspru, câtuşi de puţin – mi-am zis – în conformitate cu ceea ce trebuia să reprezinte relaţia noastră, luând în considerare că tocmai îi salvasem fundul şi, mai ales, dacă te gândeai la modul în care ne petrecusem noaptea. Mi-am spus însă că în Skull City, recunoştinţa era doar un simplu armistiţiu, o lipsă de ostilitate. Iar asta era excelent, din punctul meu de vedere. Puteam afişa o nepăsare calculată; a fost întotdeauna

unul dintre principalele mele talente. Cu toate acestea, mă deranja faptul că atitudinea lui Saney nu concorda cu coloratura pătimaşă a oraşului, cu faţada sa de romantism înverşunat. Deşi ştiam puţine lucruri despre acest loc, îmi plăcea ceea ce cunoşteam. Energia, simţământul că aceasta este viaţă cu adevărat nerv, plus – cu toate că nu uitam că era vorba de o simplă "interpretare" – atmosfera generală de benzi desenate. Pe deasupra, îmi plăcea şi cum mă simţeam. Ticălos şi având un scop. Aici eram un monstru real ce hoinărea şi răspundea la provocări, în vreme ce în New York, oricât aş mai fi putut păstra din aroganţa şi încrederea pe care le aveam aici, eram în fond un drogat fără viitor, cu un plan de doi bani. Poate, mi-am spus, tot aerul de romantism o fi doar în capul meu. Poate una din condiţiile necesare violenţei şi erotismului nepăsător de aici era o anumită lipsă de suflet, o disponibilitate care să accepte orice. Aşa ceva era, cu siguranţă, valabil în New York, cel puţin comparativ cu alte locuri din State, şi s-ar fi putut ca Skull City să reprezinte o distilare şi mai pură a procesului metropolitan de reducere a bărbaţilor şi femeilor la simpli soldaţi ai lui Moloch, lipsiţi de conştiinţă şi uşor de manevrat. Chiar dacă aşa stăteau lucrurile, mă simţeam puternic atras de Saney şi vroiam ca şi ea să simtă ceva pentru mine. Oricum, cel puţin un pic de căldură şi ceva afecţiune. Totuşi, începeam să cred că treaba asta nu era scrisă în stele.

Saney mi-a spus că medalionul cu cap de lup constituia simbolul unui bărbat cu numele de Kaj, care apăruse de nicăieri şi preluase treptat afacerile legate de droguri şi prostituţie din întregul district. Se dusese vorba că fusese un fel de artist de varieteu, dar ea nu întâlnise pe nimeni care să-l fi văzut pe scenă. Nimeni nu ştia de unde avusese legăturile necesare pentru a organiza o armată de criminali, dar era imposibil să negi că făcuse o treabă al dracului de bună, şi se credea că avea relaţii cu barosanii care locuiau în turnuri. Chiar şi după standardele din Skull City, Kaj era un monstru. Oamenii lui deveniseră renumiţi pentru brutalitatea lor, ocupându-se cu violuri, crime aleatorii, mutilări sau bătăi cumplite. Ceea ce explica de ce toţi se grăbiseră să mă ocolească pe stradă – îi îndepărtase medalionul.

Kaj, mi-am spus, şi mi-am amintit de uşurinţa cu care îi răspunsesem atunci când ea mă întrebase de unde aveam medalionul.

— E un tip parcă abia ieşit din coşciug? Are păr cărunt, în şuviţe?

— Cam aşa ceva. El ţi-a oferit o slujbă?

Din nou părea bănuitoare.

— Mda, de ce?

— Puţini oameni au contact direct cu el.

— Nu ştiu nimic despre tip... doar că a spus că plăteşte bine.

Scoase un sunet ce trăda nehotărîre. Conversaţia începu să lâncezească şi, după puţin timp, am întrebat-o dacă individul avea rivali în afaceri.

— Sute, îmi răspunse. Totuşi, nimeni altcineva nu are puterea lui de organizare.

Mi-a mai zis că tipii ei, Păianjenii, controlaseră cândva o parte a traficului de droguri şi că le-ar face plăcere să pună mâna pe Kaj. Era de părere că dacă l-ar putea alunga, restul organizaţiei lui s-ar dezmembra, iar lucrurile ar putea reveni la normal.

— De ce nu încercaţi? am întrebat-o.

— Am făcut-o deja.

Se lăsă pe spate, întinzându-se pe perne.

— Şi am pierdut o mulţime dintre oamenii noştri. Cei mai mulţi ucişi, câţiva capturaţi... ca mine. Kaj trăieşte ca un şobolan. Are zeci de hogeacuri, toate fortificate. Ca să-l prinzi, ar fi nevoie de o minune.

— Deci de-aia erai legată? Kaj te prinsese...

Încuviinţă din cap, învăluindu-mă cu o privire gânditoare.

— Poţi rămâne dacă vrei, îmi spuse. Ne poate fi folositor încă un luptător.

După felul neutru cu care vorbise mi-am dat seama că nu era atât o invitaţie personală, cât o ofertă de recrutare. Dă tot ce-i mai bun în tine... în rândurile Păianjenilor. Afară se întunecă şi mai mult. Pe geamul luminatorului răpăiră câteva picături de ploaie.

— O să mă gândesc la asta, i-am zis.

— Nu vei rezista multă vreme fără prieteni. Noi avem arme şi planuri pentru viitor. N-o să ne mulţumim doar cu ideea de a supravieţui.

— Şi cum rămâne cu Kaj?

— În cele din urmă o să-l omoare cineva. Iar dacă nu, există şi alte afaceri de care ne putem ocupa.

M-am prefăcut că reflectez asupra propunerii. Aş fi dorit să pot îndepărta decorul de heavy metal precum un strat de lac crăpat de pe o pictură veche şi să văd adevăratele forme de dedesubt. Era incredibil de frustrant să bâjâbi aşa, prin întuneric. După cum spusese şi Cooge, doar Dumnezeu ştia ce se întâmpla cu adevărat în Skull City – poate stăteam de vorbă cu un gândac uriaş, poate respiram metan sau jucam cărţi, vorbeam despre politică, mă băteam pe mâncare...

Saney se întoarse pe o parte, sprijinindu-se într-un cot; sânii i se conturară proeminenţi în plasele negre din piele.

— Putem face şi sex dacă stai, se oferi ea.

La dracu', mi-am zis, nu conta prea mult ceea ce se întâmpla cu adevărat, nu-i aşa? Nu atâta vreme cât simţeai chestii cunoscute.

— Vrei să spui, acum? am întrebat-o.

Ridică din umeri.

— Acum... oricând vrei. Nu am un iubit.

I-am spus că mi se părea ciudat, o tipă aşa fierbinte ca ea să nu aibă o lipeală, şi mi-a răspuns că iubitul îi fusese omorît în timpul atacului împotriva cartierului general al lui Cooge. Absenţa oricărui regret îmi domoli întrucâtva ardoarea, dar am dat acestui lucru o explicaţie raţională, spunându-mi: "Hei, când eşti în Roma... ştii...", aşa că i-am dat drumul.

Părea să fie la fel de înfometată de atingeri ca şi mine. Am petrecut următoarele zece minute excitându-ne reciproc, în mod brutal şi asudând, precum doi urşi tineri care de-abia au aflat cum stă treaba. Era genul de sex cu care eram obişnuit – violent şi plin de egoism, mai interesat să ia decât să ofere – şi m-am lăcomit la trupul ei, strângând într-o parte, muşcând în alta, frecând ici şi colo. Însă tocmai când vroiam să-mi iau premiul, Saney m-a împins deoparte, spunând:

— Trebuie să mă spăl mai întâi.

Sări în picioare, se feri de încercarea mea de a o prinde şi se îndepărtă, paşii răsunându-i pe podeaua de lemn.

După toate aparenţele, în anumite privinţe, femeile de aici nu erau diferite de cele din New York. Nu ştiam dacă asta trebuia să-mi facă plăcere sau să mă dezamăgească.

M-am sculat, am tras o pătură de pe plasa de sârmă şi am privit în sus către luminator. Dincolo de stratul de mizerie şi de găinaţuri, printre petele mai luminoase dar aburite ce fuseseră făcute de burniţă, puteam zări mai multe dintre turnurile albe; murdăria de pe geam îmi diminua percepţia în profunzime, făcând imposibilă observarea sculpturilor şi inscripţiilor – era ca şi cum te-ai fi uitat la un desen rudimentar ce înfăţişa pe pânza cenuşie a unui decor de teatru nişte vârfuri albe piramidale, asemănătoare cumva imaginii pe care o are un copil despre dinţii lupului mare şi rău sau ai unui dinozaur-monstru. În plus, chestiile alea negre ca nişte avioane zburând printre ele aidoma unor muşte bâzâitoare... Stăteam cu privirea pironită în sus, întrebându-mă ce făceau, spionau, patrulau, sau ce naiba, când totul dispăru şi m-am trezit în separeul unui local, înconjurat de discuţii, zăngănit de farfurii şi multă zarvă. Prin fereastra aburită puteam vedea o ninsoare uşoară coborînd învolburată, un magazin de discuri punk, un butic prăpădit şi vreo două restaurante indiene cu veselă de alamă în vitrină şi cu inscripţii în roşu şi galben puternice. Era prea puţin ca să spun pe ce stradă mă găseam, dar ştiam că undeva, în cartierul East Village, probabil nu departe de Piaţa St. Mark. În faţa mea se afla o ceaşcă de cafea, iar pentru a-mi demonstra că avusesem de curând companie, de cealaltă parte a mesei era o altă ceaşcă şi o plăcintă pe jumătate mâncată. M-am gândit să pornesc din nou muzica, sperând să revin la tăvăleala cu Saney, dar nu eram sigur că aveam să mă întorc în aceeaşi situaţie. Poate ar fi mai bine s-o tai de-aici, mi-am zis, amintindu-mi de Martinica. Cu toate că în ultimele două ocazii întoarcerea mea în New York nu mai fusese traumatică – în nici unul din cazuri nu mai avusesem de-a face cu nimeni – nu doream să aflu că fusesem implicat în vreun delict. Dar numai după o clipă, dublura lui Saney, îmbrăcată în jeans strânşi pe picior şi o bluză neagră cu guler rulat, cu părul lung strâns într-o coadă bogată, ieşi pe uşa toaletei şi intră în separeu, aşezându-se în faţa mea. Cu chipul curat, eliberat de aerul ameninţător ce părea să infecteze toţi locuitorii din Skull City, era de-a dreptul năucitoare. O tânără sănătoasă care nu părea să ştie despre droguri şi violenţă decât ceea ce citea în ziare.

— Bună! spuse ea, oferindu-mi un zâmbet plin de atâta afecţiune, încât mă trecu un fior.

— Daa, bună, am replicat, nesigur asupra

felului în care ajunsesem la această relaţie.

Se aplecă peste masă, punându-şi palmele peste mâna mea.

— Aş vrea să nu trebuiască să plec, aş vrea să pot contramanda, pur şi simplu. Numai că am aşteptat atât de mult şansa asta...

— E-n regulă, am spus.

Îmi aruncă o privire neliniştită.

— Crezi că o să plec şi că n-o să ne mai vedem niciodată, nu-i aşa?

— Nuu, eu...

— Să ştii că dacă ceea ce există între noi s-ar datora numai întâmplării cu bătrânul acela îngrozitor, eu tot aş dori să te mai văd... măcar din recunoştinţă.

— Cred că aşa e.

Râse.

— Arăţi atât de deprimat! Parcă n-ai fi fost atent la nimic. Doar ştii care-mi sunt sentimentele, ştii, nu-i aşa?

— Ăăă, am spus, eu... ăăă...

Se apleacă şi mai mult spre mine, zâmbindu-mi din nou.

— Îmi place de tine, idiotule! Îmi placi tare mult. Vreau să te mai văd. E destul de clar aşa?

Nu m-am putut împiedica să nu-i surâd drept răspuns.

— Cred că acum m-am prins.

— Dumnezeule, sper să fie aşa!

Mă privi bănuitoare.

— Uite, dacă vrei, nu mai merg la audiţie. Ca să-ţi dai seama cât de important eşti pentru mine.

— Glumeşti? am replicat, începând să-mi revin. Nu vreau să faci aşa ceva. Haide, şterge-o de-aici.

— E-n regulă. Dar, mai întâi... uite.

Cotrobăi prin geanta de lângă ea şi scoase un pix şi un carneţel; notă ceva pe o foaie de hârtie, apoi mi-o întinse. Un nume – Ainsley. Dedesubt, o adresă de pe strada Clinton şi un număr de telefon.

— Vrei să mă suni diseară?

— Sigur, la ce oră?

— După nouă, bine? O să aranjez în aşa fel ca până atunci să ajung acasă.

Ieşi din separeu, trăgând după ea geanta şi o haină groasă. Se îmbrăcă, în tot acest timp rămânând cu ochii aţintiţi asupra mea. După ce termină de încheiat haina, stătu în continuare locului.

— Oh, fir-ar să fie! zise. Chiar că nu vreau să plec!

Se înghesui în separeu lângă mine, îmi puse un braţ în jurul gâtului şi mă ţintui cu ochii-i de căprioară, cu un aer serios. Mirosea a săpun şi a flori. În zilele noastre nu se mai fac asemenea chipuri, mi-am zis, care să nu aibă nimic superficial şi batjocoritor, reflectând atât de multă speranţă şi energie.

— Nu vei dispărea în ceaţă, da? rosti fata. Mă vei căuta?

— Poţi să pariezi, am spus, simţindu-mă ameţit de apropierea ei.

— Dacă n-o faci, o să dau eu de tine, jur că o s-o fac.

Se mai uită la mine o secundă, apoi mă sărută, cu gura deschisă, strecurându-şi delicat şi rapid limba între buzele mele, strivindu-şi sânii de braţul meu. Am încercat să o cuprind în braţe, să continui sărutul, dar ea se retrase.

— Ne mai vedem noi, şopti, apoi se ridică şi plecă repede, lăsându-mă buimac, cu o erecţie împungându-mi pantalonii.

Privind-o cum traversa strada, oprind un taxi, mi-am dat seama că sărutul îmi aducea înapoi ceva din ultimele ore petrecute împreună. Nu chiar nişte amintiri, ci fragmente palpabile de gingăşie şi sentiment, care m-au ajutat, dar m-au şi zăpăcit, ceea ce constituia un alt tip de confuzie. Am revăzut sărutul în minte. Felul cum îi arătaseră ochii, cum luminiţele din irişi păruseră că roiesc atunci când ea se apropiase, cum buzele i se întredeschiseseră pentru a lăsa să se zărească puţin din dinţii ce aduceau cu ai unui animal de pradă. Prospeţimea gurii ei, tăria sânilor... Fusese un sărut grozav, un sărut nemaipomenit, material pentru un Clasament Mondial. Încă îi mai puteam simţi gustul şi mi s-a părut că, la fel de bine, puteam resimţi caracterul acestor ore pierdute şi le puteam întrevede promisiunile. Niciodată nu fusesem atât de dezorientat şi de alarmat pe cât eram în acele clipe. Se părea că unul dintre conceptele mele fundamentale fusese brusc invalidat sau, mai degrabă, că o idee importantă pe care o vehiculasem de multă vreme, fără a crede însă în ea, se dovedise, dintr-o dată, spre completa mea uimire şi surpriză, reală şi plină de consecinţe imediate.

Am străbătut rapid intervalul dintre mese, i-am aruncat câteva bancnote casierului şi m-am repezit în stradă, întâmpinând cu plă-

cere şocul provocat de aerul rece. Apoi, îndreptându-mă spre strada Charles, am mers pe jos, cu capul în pământ şi cu mâinile băgate adânc în buzunare. Nu vroiam să mă gândesc la Saney/Ainsley, nu vroiam să mă gândesc la nimic, dar gândurile tot veneau, aşa că, în cele din urmă, am renunţat la încercarea de a le ţine la distanţă şi m-am oprit într-un băruleţ, într-un subsol, situat undeva la ieşirea din Piaţa Sheridan, căruia i se zicea Capul Leului. Un local plăcut, înnegrit de fum, ce fusese locul de întâlnire al mai multor scriitori, până când acest lucru devenise cunoscut marelui public. Am băut vreo două beri care m-au calmat, aşa că am mai luat două şi, după asta, încă două. Până când am plecat din bar, mă simţeam destul de ameţit şi ajunsesem să pricep câteva lucruri importante. Unul dintre acestea era că, indiferent cât de tare încercasem, indiferent cât de banală şi scurtă era povestea noastră, nu puteam scăpa de ideea, de sentimentul, de certitudinea că eu şi cu Ainsley reuşisem să parcurgem o bună bucată de drum de-a lungul unei căi, în existenţa căreia nici nu crezusem, un drum pe care doream să continui. Alt lucru important era că nu aveam dreptul nici măcar să-mi imaginez că sunt îndrăgostit atâta vreme cât mă aflam în continuare în situaţia actuală, în starea aceasta de semi-dependenţă la droguri. Iar un altul era că am înţeles că atât problemele mele, cât şi rezolvările lor erau legate de nişte condiţii despre a căror natură nu aveam nici un afurisit de indiciu. Dacă vroiam să înaintez, în orice direcţie, trebuia, mai întâi, să lămuresc toată această situaţie încurcată, iar modul cel mai profitabil de a o face ar fi fost să-l dobor pe Cooge în Skull City, sperând că astfel îl îngenuncheam şi în New York, obţinând astfel controlul asupra casei şi atelierului său, şi scăpând de vinovăţie. Sau îl puteam părăsi pe Cooge fără să mă mai întorc vreodată. Atunci însă aş fi renunţat la cea mai bună şansă de a mă instala într-o poziţie de putere, şi aceasta reprezenta, în mod clar, o trăsătură comună pentru Apple şi Skull City – trebuia să fii puternic pentru a reuşi să trăieşti într-un castel şi nu jos, pe pământ, cu restul drojdierilor. Ainsley era marfă de castel, o fată din centrul oraşului; geamăna ei primejdioasă putea s-o ducă bine în Skull City, dar mă îndoiam că Ainsley s-ar fi putut descurca în cartierele mărginaşe ale New York-ului.

Ninsoarea se oprise şi, cu toate că se întunecase, văzduhul era mai cald; ai fi zis că e o noapte plăcută de la începutul toamnei. O mulţime de oameni se plimbau de-a lungul bulevardului Cristopher, iar la capătul Străzii Şapte dinspre Piaţa Sheridan se adunase un grup mic. Curios, m-am îndreptat într-acolo şi mi-am croit drum până în faţă. În centrul mulţimii, pe porţiunea de trotuar luminată de sub un stâlp se găsea un ciung de mâini, îmbrăcat într-o rochie dantelată, de cununie. Era tânăr, cam la douăzeci şi ceva de ani, cu păr blond şi lung până la brâu şi cu o faţă neobişnuită, cabalină, care de la o clipă la alta părea urâtă sau chipeşă. Ţinând bucăţi de cretă între degetele de la picioare, desena pe caldarâm imaginea unui cal palomino care îi semăna tare mult. Nu vorbea şi nici nu reacţiona în vreun fel la mulţimea care se strânsese. Desenatul îl absorbea în întregime şi cred că tocmai această concentrare contribuia la atragerea atenţiei audienţei, în aceeaşi măsură cu imaginea pe care o prezenta şi care-i conferea o vulnerabilitate şi un echilibru sufletesc similare unui Crist. Dintr-un motiv oarecare, am rămas şi l-am privit fascinat... poate pentru că ceea ce făcea părea simbolic pentru un anume mister, important într-un mod mistic. În cele din urmă însă, am ajuns la concluzia că spectacolul nu era deloc foarte interesant. Ca multe alte lucruri din New York, ca tot ceea ce-i conferea oraşului parfumul său special, era unic dar lipsit de valoare, iar în final, ceea ce luai din el nu avea nici o însemnătate. Reprezenta o bogăţie iluzorie şi, oricât de impunătoare şi artistică ar fi fost suprafaţa, ascundea o intenţie anormală, exhibiţionistă. Iar asta, mi-am dat seama, reprezenta o lecţie din care se puteau desprinde multe.

În ciuda aerului de voodoo tehnologic conferit de Cooge, întreaga chestie rămânea, în esenţă, o călătorie obişnuită prin oraş, o plimbare de-a lungul unei alei întunecate care, dintr-o dată, se dovedeşte întortocheată şi adăpostind atacatori, şi ştiam că trebuie să abordez problema Skull City aşa cum aş fi procedat cu orice stradă din New York. Păcălind, minţind, înşelând, fugind, zgâriind, folosind orice tactică incorectă, în ideea obţinerii unei soluţii care să merite. Dacă

vroiam să-l dobor pe Cooge într-un loc şi să-l fac să se prăbuşească în cealaltă realitate, trebuia să încep din nou să gândesc ca un adevărat locuitor al mahalalelor New York-ului. Ar fi fost o eroare gravă să permit ca faţada exotică a lui Skull City să mă facă să-mi cobor garda – mai mult ca sigur urma să am nevoie de toate forţele mele pentru a-mi permite să supravieţuiesc în ambele locuri, şi nu trebuia să pierd timpul încercând să pricep cum merg treburile în Skull City. Existau însă alte două probleme ce nu se puteau rezolva atât de uşor. În primul rând, nu eram sigur că voi putea să-l înfrâng pe Cooge şi, pentru a clarifica acest lucru, trebuia să încetez cu bâjbâiala şi să descopăr exact ce anume avea de gând să facă. În al doilea rând, mă nelinişte propria-mi motivaţie. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât deveneam mai nesigur în privinţa sentimentelor mele pentru Ainsley. Înainte de a o cunoaşte, mă gândisem să-l aranjez pe Cooge pentru nişte motive pe care le puteam înţelege – lăcomie, dorinţă de putere, chestii de genul ăsta. Înlocuirea lor cu nişte aspiraţii romantice, pornite din grija pentru altcineva decât cel mai bun amic al meu, Larson – făcuse ca busola mea internă s-o ia razna. Ce dracu' făceam, m-am întrebat, de ce vis bolnav mă lăsasem purtat, încât să cred în prostia asta? Dragoste, mi-am zis, nu mă face să râd. Probabil că în cele câteva ore petrecute împreună, Ainsley şi cu mine trebuie să fi luat la un moment dat puţin Extaz. Asta ar fi explicat totul. Ori asta era situaţia, ori târfa era nebună de legat. Doar cine morţii mă-sii credea că sunt eu? Scott Baio, sau poate un Jack Nicholson tânăr? Nu putea vedea, futu-i neamu', că eram un nenorocit de pe stradă, nu un tip cu aură de conducător? Iar ea cine dracu' era? Obrajii ăia aşa dulci şi plini de viaţă, înfăţişarea atât de inteligentă... Dacă aş fi întâlnit-o în orice altă împrejurare, aş fi etichetat-o drept fraieră şi i-aş fi investigat geanta. Ar putea să fie o modalitate New Yorkeză de comportament, mi-am zis. Ştii, oamenii ajung să se ţăcnească într-atât de traiul de-aici, încât învaţă să se păcălească singuri cu simulacruri de viaţă, cu orice care-i face să-şi mute gândurile de la mediul lor de viaţă şi să le ofere iluzia că ar fi în siguranţă. Subconştientul fiecăruia ne obligase probabil să ne înţelegem la fix, din motive de autoapărare. Sau poate că foloseam o pretinsă legătură emoţională, ca o justificare plină de principii înalte şi sentimente, pentru a comite o crimă. Nu avea nici o importanţă cât de ticălos era Cooge şi cât de josnic, acesta era termenul potrivit pentru ceea ce aveam în minte: crimă.

Mi-am zărit imaginea reflectată în vitrina unui magazin neluminat – o siluetă întunecată, fără mai multă substanţă decât umbrele care-au fost găsite arse în piatră, după Hiroshima. Nici o îndoială, eu eram ăla. Rămăsese doar o subţire şi întunecată perseverenţă. Lipsit de iubire; incapabil de o adevărată solidaritate. Ar trebui să mă retrag din toată treaba asta, mi-am spus. Cooge, Ainsley şi Skull City. Ar trebui s-o şterg înapoi la lumea mai bună a medicaţiei neîntrerupte, să mă ascund în nopţile albe ale heroinei. Mi-am dat seama că în faptul de a fi o victimă exista o consolare minunată – nu trebuia să te gândeşti la nimic, te îndepărtai puţin câte puţin de consideraţii etice şi de motive, te fereai de analizarea vieţii şi-ţi găseai refugiul sub mantia propriei suferinţe. Imaginea mea reflectată continua să mă captiveze, părând să-mi transmită aceste gânduri întunecate, şi am continuat să o privesc fix până când am început să-mi închipui cum coloana vertebrală începea să i se curbeze, spatele să i se gârbovească, iar în locul ochilor porneau să lucească nişte sâmburi de foc purpuriu. Atunci, înspăimântat de acest spectru deznădăjduit al prezentului meu, m-am îndepărtat grăbit.

Pe la nouă şi un sfert, am ajuns la intersecţia dintre Cristopher şi Hudson, şi după ce am mai răsucit puţin lucrurile în minte, în loc să mă duc direct acasă, am intrat într-o cabină telefonică şi am format numărul pe care mi-l dăduse Ainsley. A sunat de şapte sau opt ori, şi eram gata să închid când mi-a răspuns.

— Sunt Larson, am spus, neliniştit de nota de speranţă pe care i-am detectat-o în voce – nu mă simţeam în largul meu la ideea că fata ar începe să aibă încredere în mine.

— Oh, uau, a trebuit să urc în fugă trei paliere, l-am auzit sunând de pe jos. Stai puţin, okay?

Aerul întunecat duhnea a benzină, iar semaforul sclipea roşu. La colţ se opri o haită de taxiuri. Fiare galbene, tremurânde, strunite de umbre. Pe banchetele din spate, perechi

îmbrăţişate. Peste tot în jurul meu erau îndrăgostiţi, poponari şi normali, mergând mână în mână, sărutându-se la colţuri de stradă. Era ca şi cum în toţi aceşti ani aş fi fost orb şi nu i-aş fi zărit, iar acum, dintr-o dată infectat de aceeaşi boală, puteam vedea cât de mulţi erau.

— Bună, spuse Ainsley, revenind.

— Cum a mers audiţia?

— Excelent! Pe trei dintre noi ne-au chemat să mai citim.

— Asta-i grozav.

Făcu o pauză de câteva clipe.

— Vrei să auzi ceva ciudat?

— Ce?

— Mi-e dor de tine. Nu-i ciudat? Vreau să spun, nu pare rezonabil să-ţi fie dor de cineva pe care-l cunoşti doar de...? patru sau cinci ore?

Am simţit nevoia să-i spun că petrecusem o noapte intensă pe faţa ascunsă a realităţii şi acest lucru ar putea explica multe.

— Şi mie mi-e dor de tine, am rostit. Cred că amândoi suntem ciudaţi.

Se auzi un râs nervos.

— Tu... Se întrerupse.

— Ce?

— Nimic. Ce faci mâine?

Vorbind cu ea, mi-am dat seama că motivaţia mea se întărea binişor. Mi-am închipuit-o lângă telefon, în obscuritate, cu picioarele strânse sub ea, jucându-se cu o şuviţă din lungul păr castaniu, cu chipul pe jumătate eclipsat de o umbră. Mă simţeam excitat, aşa cum m-aş fi simţit după ce aş fi spart apartamentul cuiva, încăperea fiind un puzzle format din beznă şi forme nefamiliare, nervos, puţin speriat şi, cu toate acestea, încremenit în acel moment. Nu mai exista cale de întoarcere. Fapta era pe jumătate dusă la îndeplinire. Trebuia să aflu ce urmează.

— Mâine e miercuri? am întrebat-o.

— Mda.

— Am treabă cam până pe la miezu' nopţii, dar poate am putea merge să bem ceva, sau să luăm masa... ceva în genul ăsta.

— Eu... okay.

Vocea îi fusese ezitantă.

— Nu trebuie neapărat mâine.

— Nu, nu, spuse grăbită. E-n regulă. Poţi să vii să mă iei de-aici... dacă nu-i nici o problemă.

— O să fiu acolo cât de devreme voi putea.

Prin pereţii de plastic, zgâriaţi şi murdari, ai cabinei telefonice, trecătorii aveau materialitatea neclară a persoanelor din fotografiile Dianei Arbus. Aripi de fluturi de noapte, lipite de un tub fluorescent ce bâzâia undeva deasupra capului. Inscripţii anti-semite, pro-lesbiene, un mic desen în tuş cu un tip având o socoteală uriaşă, gata să i-o tragă unei tipe legate de mâini de un perete şi cu nişte sâni mari ca în desene animate. Tanya Suge Porci. Mesaje criptice cu inscripţii minuscule – piramide şi cutii şi un alfabet bizar. Poate chirilic. Sau marţian.

— Doamne, spuse Ainsley, aş vrea să fi aici. La telefon totul pare atât de ireal... Aproape că-i mai uşor să cred în ceea ce se întâmplă fără să te aud.

Un tip cu picioare scurte şi crăcănate, cu o căciulă de lână şi cu o haină de pilot, începu să patruleze prin faţa cabinei, uitându-se la mine. Avea o faţă oacheşă, plină de riduri, ce mi-a amintit de un armăsar italian, pe care-l ştiam că lucra în So Ho şi-i atrăgea pe tipii cărora le plăcea să fie bătuţi şi apoi regulaţi.

— Mâine va fi real, am spus.

— Ştiu.

Nu părea deloc încrezătoare.

— Hei, poate nu va fi real. Dar dacă nu va fi, o vom şti amândoi. Nu ne vom amăgi. Nici unul dintre noi nu ar vorbi cu celălalt, dacă nu s-ar întâmpla ceva şi dacă mâine n-o să fie prezent, eu nu-ţi voi face probleme.

— Îmi pare rău. Râsul ei îi trăda surpriza. Faptul că te aud că ai îndoieli face ca propriile mele îndoieli să dispară. Ciudat, nu?

Bărbatul de afară îşi lipi faţa de plasticul cabinei, transformându-şi trăsăturile într-o mască încruntată, la fel de ameninţătoare ca şi al unui tip din Skull City. Scoase limba şi linse plasticul, lăsând o urmă vâscoasă şi strălucitoare peste stratul de mizerie.

— Hei! Tai-o!

Am lovit cu pumnul în uşă, făcându-l să dea înapoi; îmi făcu un semn cu degetul şi rânji.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ainsley.

— Sunt la un telefon public. Mă freacă la icre un tembel de-afară.

— Ar trebui să te las să pleci.

— Mdaa... Uite, o să fie totul bine. Ne vedem mâine.

— Larson?
— Da?

O altă pauză semnificativă, apoi:

— Te iubesc. Oricum, ştiu că în seara asta e adevărat. Pa.

A închis mai înainte de a-i fi putut răspunde şi am rămas acolo, în sicriul de lumină bâzâitoare, simţindu-mă la fel de zăpăcit şi dezorientat ca după ce mă sărutase, întrebându-mă dacă n-ar trebui s-o mai sun o dată. Oricum, lăbarul de afară începuse iar să se strâmbe şi, renunţând la idee, am ieşit din cabină. Eram furios pe nasolul ăsta că întrerupsese un moment atât de deosebit. Îmi venea să-l pocnesc până-l umpleam de sânge. Şi el ştia asta, aştepta acest lucru, cu mâna dreaptă în buzunarul de la pantaloni. Vreun cuţit pe-acolo? Într-o altă noapte poate că nu mi-ar fi păsat, aş fi fost încântat de ocazia unui deznodământ violent, dar acum eram prudent, nerăbdător să văd ce va aduce dimineaţa.

— Îmi pare rău că a durat atâta, moşule, am spus, arătând spre cabină. Un telefon important. Sper că nu ţi-am creat nici o neplăcere.

Se uită la mine, stupefiat, muşchii zvâcnindu-i pe chipul boţit, de maimuţă.

— Dă-i drumul, am continuat, făcând o mişcare graţioasă de invitaţie către cabină. E toată numai a ta.

— Vorbeai de futaiuri? mă întrebă.

— Ai nevoie de mărunt? Dacă n-ai o fisă, aş fi bucuros să-ţi împrumut eu una.

— Hei! spuse. Hei, nu-mi vorbi mie aşa!

— Ei bine, am rostit, îndepărtându-mă încetişor, dacă nu-ţi pot fi de ajutor, cred că o s-o întind. A fost un lucru deosebit că am vorbit cu tine. Poate ne mai întâlnim vreodată.

— Şmecher împuţit! Înaintă încet, atent ca un şobolan. Fii atent cum vorbeşti!

În timp ce continuam să mă retrag, m-am prefăcut că mă uit la ceas.

— Mi-ar place să rămân să mai schimbăm o vorbă, dar deja am întârziat. Transmite-i omagiile mele cucoanei.

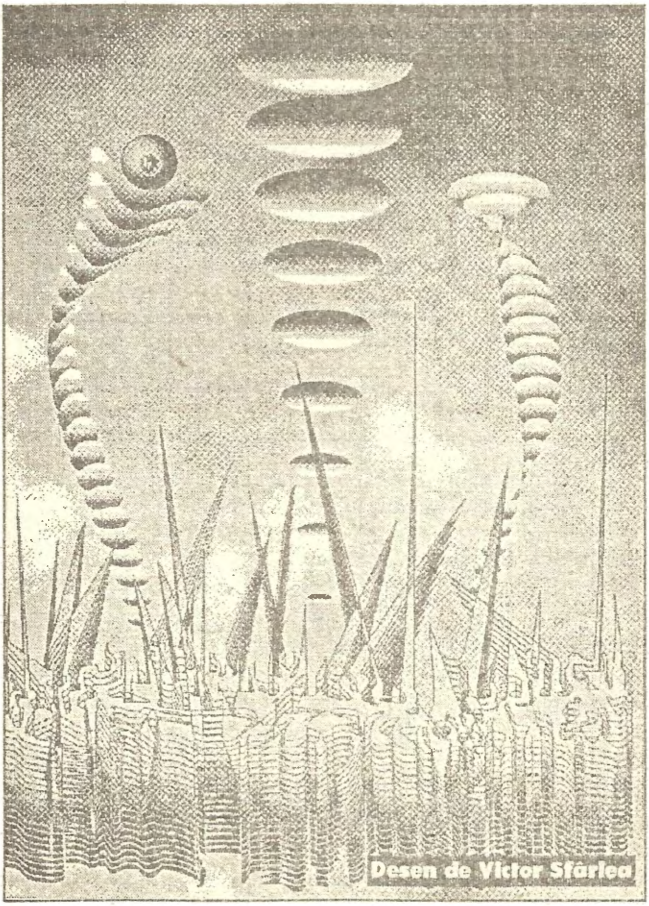
Porni după mine, plin de avânt, apoi, blestemând, continuă cu paşi inegali, iar eu am zbughit-o la goană.

— O zi bună! i-am strigat peste umăr, iar el urlă ascuţit:

— Te omor, scursură! Vino-ncoa'... Te omor!

În câteva secunde l-am pierdut prin mulţimea şi luminile de neon de pe strada Cristopher, dar am continuat să alerg, încântat de mişcare, de înghesuială şi hărmălaie, de mirosul aerului rece, al pizzei şi al parfumurilor, gândindu-mă ce schimb ciudat avusese loc între mine şi tipul crăcănat. Nu s-ar fi putut întâmpla nicăieri în altă parte, mi-am zis. Şi, pentru moment, încă alergând, încă electrizat de telefon, încă excitat de aventura pe care în curând era posibil s-o detest, cred că, într-adevăr, iubeam New Yorkul.

Pentru a putea pătrunde în siguranţă în atelierul lui Cooge, unde se găseau caietele ce cuprindeau însemnările sale în legătură cu experimentele, eram obligat să caut ajutor. Şi nu putea fi vorba de un ajutor pe care te puteai bizui, de vreme ce resursele mele erau limitate la tipi pe care-i ştiam de pe stradă. Singurul spărgător de seifuri pe care-l ştiam era un drogat cu numele de Rebel şi, deşi uşor de recrutat, nu reprezenta genul în care să am încredere. Bătrânul meu l-ar fi numit un ţăcănit sărit de pe fix. Era un tip înalt şi slab, care respira tot timpul pe gură, cu o faţă cândva arătoasă, dar acum ruinată, cu codiţe blonde, murdare, cu coşuri pe ceafă şi o predispoziţie pentru nasoleli serioase. Îl întâlnisem prima oară într-o celulă din închisoarea din Brooklyn, unde aşteptam să fiu judecat pentru o spargere de doi bani, pentru care am primit şase luni în stare de libertate supravegheată. Rebel era închis pentru spargere şi atac cu o Armă Mortală, arma mortală fiind un frigider. El şi cu un amic spărseseră un restaurant în Queens, goliseră seiful şi casa de bani şi fuseseră gata s-o şteargă când găsiseră un imens tort de nuntă. Apucaţi de o criză de veselie, amândoi s-au aşezat, au deschis vreo două sticle de bourbon şi au devorat tortul, râzând şi, în general, distrându-se de minune. Când auziseră zgomote la uşa de la intrare, Rebel fugise în sus pe scări şi ajunsese pe palierul exterior, unde era scara de incendiu şi unde se găsea şi un frigider abandonat. Iar când îl observase pe proprietarul restaurantului că urcă treptele către el, hotărîrea lui de geniu a fost să împingă frigiderul înspre tip. De aici şi reţinerea mea în a-l folosi. Cu toate astea, era un tip corect şi – de vreme ce poseda rămăşiţe

Desen de Victor Sfârlea

din educaţia unei şcoli particulare din Sud – nu era un idiot – calităţi ce se pot dovedi virtuţi de aur pentru un complice. Singurul lucru care-l interesa era partea lui din câştig. I-am promis că-l voi plăti cu heroina pe care o strânsesem de când începusem să mă las şi aşa i-am eliminat orice intenţie de a refuza sau de a pune întrebări.

Aidoma celor mai mulţi drogaţi care-şi pot permite acest lucru, Cooge era o persoană cu tabieturi. De vreme ce totul îi sosea acasă – mâncare, droguri, hârtii şi aşa mai departe – trebuia foarte rar să iasă, totuşi aceste ocazii, când trebuia s-o facă, se produceau cu regularitate de metronom. În fiecare miercuri noapte îşi făcea duş, se pieptăna, îşi punea un costum Armani şi, exact la opt fără un sfert, arătând pe cât de bine putea, lua un taxi spre centru, pentru a-i face o vizită unei tipe, Christine Delauney, o prostituată foarte scumpă, care avea un apartament în West Seventies. Se părea că nu-i trebuiau mai mult de cinci ore pentru a-şi satisface poftele, pentru că întotdeauna se întorcea la puţin timp după ora unu a.m.

Aceste cinci ore constituiau cel mai potrivit moment pentru a acţiona, am hotărît eu şi, prin urmare, ziua următoare fiind miercuri, la opt fix l-am introdus pe Rebel prin uşa de la subsol şi am urcat amândoi în atelier. Pentru a-i opri tremuratul mâinilor, am fost nevoit să-i dau să guste din partea lui, dar după asta, în doar câteva minute, a reuşit să deschidă seiful.

— Mulţam, moşule, am spus. Te prind din urmă mai târziu.

I-am dat marfa, ambalată frumos în pachete de o sută de dolari şi am încercat să-l conduc spre scări.

— Stai calm, mi-a spus Rebel, ocolindu-mă şi îndreptându-se către una din mesele lungi din lemn, pentru a inspecta o chitară parţial desfăcută. Avem destul timp la dispoziţie.

Ridică gâtul chitarei.

— Hei, crezi că ar simţi lipsa vechiturii ăsteia?

— Las-o jos, moşule!

— Okay, okay!

Lăsă chitara şi începu să răscolească prin piesele şi mărunţişurile de pe masă.

— Şefu' tău e un tip neglijent, Larson. Aruncă o mulţime de bucăţi bune.

Eram nerăbdător să mă ocup de caietele pe care le pusesem pe una dintre celelalte mese, împreună cu o cutie de tablă încuiată, care fusese, de asemenea, în seif.

— Dacă vrei, uită-te pe-aici, i-am spus lui Rebel. Dar nu umbla la nimic. Şi să nu te pună dracu' să intri şi-n alte camere.

L-am urmărit puţin plimbându-se de colo-colo, apoi m-am repezit la caiete, care s-au dovedit a fi o revelaţie. Am descoperit că nu fusesem primul cobai al lui Cooge. Mai existaseră doi, unul pe care îl numea A. şi un altul

căruia îi spunea B. Eu eram C. Cooge ăsta, mi-am zis, ce bogată imaginaţie are. Totuşi, nu m-a amuzat deloc să descopăr că folosise expresia "a termina" atunci când făcea referire la concedierea celorlalţi doi – părea o exprimare prea formală pentru Cooge, ca s-o folosească dacă ar fi vrut doar să spună că "îi dăduse afară". Aveam sentimentul că A. şi B. trecuseră în lumea celor drepţi.

Erau cincisprezece caiete, mult prea multe pentru a le citi în câteva ore. Am trecut rapid peste pasajele tehnice şi m-am concentrat asupra părţilor de jurnal care conţineau speculaţii şi amănunte. În cel de-al şaselea caiet am dat peste următorul pasaj:

«Îmi închipui că nu este important modul în care sunt interpretate evenimentele care se petrec în Dys – sau Balamuc, cum atât de bine îi spune A. – de vreme ce, cu toate că detaliile variază mult, după spusele privitorului, întâmplările fundamentale reflectă acelaşi proces esenţial, respectiv acela al vieţii într-un oraş mare şi violent, a cărui geografie este aproape identică în orice situaţie, oricare ar fi observatorul. Totuşi, interpretarea lor se va putea dovedi importantă într-o zi, aşa că socot că ar trebui să notez concluziile pe care le-am tras până acum în legătură cu acest subiect.

«Sunt înclinat să cred că toate noţiunile anterioare de infern, îşi au rădăcinile în interpretări incorecte sau, mai degrabă, percepţii mai puţin sofisticate a ceea ce resimt atunci când călătoresc prin Dys. Cine poate şti cum au apărut, la origine, înseşi aceste incantaţii? Totuşi, poate că, iniţial, ele avuseseră rolul de limbaj, oarecum asemenea dezvoltării Tarotului ca mijloc de comunicare a unei simbologii de bază printre bătrânii învăţaţi din Timbuctu, care nu aveau un limbaj comun, iar pe măsură ce acest limbaj fusese pus la punct şi incantaţiile se perfecţionaseră, tiparele lor specifice, de sunete şi simboluri, evoluând în formule asemănătoare mantrelor ce confereau utilizatorilor această concentrare ciudată la care ajunsesem şi eu. Oricare ar fi situaţia, pare clar că oamenii care au avut primii acces la aceste incantaţii s-ar putea să fi interpretat viziunile ce apăruseră ulterior conform religiei lor, văzând în substanţa acelor viziuni reflectarea distorsionată a propriei lor vieţi, mirosind a Iad. Am notat un număr de asemănări între Dys şi descrieri anterioare ale Infernului, cele ale lui Dante şi Lucius Appuleius, de exemplu, iar diferenţele între viziunile lor şi a mea, pot fi explicate, cel puţin aşa cred, prin deosebiri în aşteptările noastre şi diferenţieri geografice între oraşele de reşedinţă. Cred că pot afirma fără să greşesc, că Iadul nu este – aşa cum îl propune religia – locul de destinaţie pentru păcătoşi, rezolvarea prin Karmă a faptelor noastre rele, ci fie un mediu care ne conţine pe toţi, fie un mediu care se găseşte în noi toţi. Iar în privinţa materialului arhaic legat de invocaţia demonilor şi aşa mai departe, acest lucru, în mod clar, este legat de geografia personală a fiecărui caz în parte. Atât în Balamuc, cât şi în Dys avem de-a face în esenţă cu geografia lui Greenwich Village şi a Manhattan-ului. Ambele scenarii conţin clădiri enorme care înconjoară şi domină un cartier cu structuri mai puţin impunătoare. Zgârie norii Manhattan-ului adăpostesc potentaţii acelui loc, la fel cum o fac turnurile din Dys şi Balamuc. Totuşi, în locul agenţilor de bursă, investitorilor bancari şi funcţionarilor administrativi, atât turnurile din Dys cât şi cele din Balamuc adăpostesc grupuri răuvoitoare - familii, în cazul lui Dys - a căror ticăloşie rivalizează cu cea a familiei Borgia şi ale căror puteri dăduseră naştere unui mediu de un haos infernal. Ei şi creaturile lor apar deseori monstruoşi din punct de vedere fizic. Aceştia ar fi demonii noştri. Iar printre ei, marii mei duşmani.

Prima mea impresie a fost că Dys, Balamuc, oricare i-ar fi numele, poate fi ceva în genul unei lumi paralele, o lume care să existe alături de a noastră, dar deşi nu pot afirma cu toată autoritatea că nu este adevărat, o investigaţie mai aprofundată m-a convins că acest concept, de lumi paralele, este prea simplist, prea banal, iar în ceea ce priveşte Dys, sunt în acelaşi timp, mai multe şi mai puţine decât se văd în mod superficial. Cred că, în esenţă, Dys este o iluzie impusă de modul în care mintea vede lucrurile, prin prisma experienţei sale. Dar impusă peste ce? Dacă cineva examinează istoria magiei - a magiei negre în mod deosebit - va înţelege repede că interesul principal îl constituie manipularea bazei realităţii, o alchimie a faptelor care încearcă transformarea posibilităţii de plumb într-o actualitate de aur. Aici, cuvântul cheie este

"posibilitate". Consensul celor cu scaun la cap a fost întotdeauna că Posibilitate este un termen ce se referă la viitor, sau - mai precis - la noţiunea conform căreia materialele viitorului se găsesc în stare embrionară în prezent. Teza mea susţine că Posibilitatea are materialitate, că este - asemenea timpului şi spaţiului - un element fundamental al realităţii, fiind măsurabilă şi reprezentând, alături de timp şi spaţiu, confluenţa a trei mari curente în josul cărora curg vieţile noastre. Cred că Magia Cabalistică a reuşit să izoleze acest curent de celelalte, făcând posibilă «intrarea» în Posibilitate (în mod sigur un concept la fel de tulburător ca şi călătoria temporală) şi efectuarea unor alterări semnificative în evenimentele ce alcătuiesc soarta noastră. Dar în vreme ce folosirea invocaţiilor primitive a întredeschis o scurtă cale de ieşire din realitatea noastră, printr-o rapidă prelucrare electronică şi digitală şi transformarea acestor invocaţii în hardware, eu am deschis tărâmul Posibilităţii (sau Şansei) către o manipulare consistentă şi serioasă.

«Eu nu afirm că Posibilitatea este un loc real. Fac doar o comparaţie între ceea ce se întâmplă când călătoresc prin Dys şi ce se întâmplă în clipe de stres extrem, ca - de exemplu - clipele imediat anterioare unui accident de automobil, când timpul pare încetinit şi ai senzaţia că vei avea toate şansele să faci mişcările necesare pentru a evita dezastrul. Eu cred că, în esenţă, asta se întâmplă atunci când asculţi echivalentul muzical al unei incantaţii - că datorită unei combinaţii dintre un stres emoţional (amplificat de muzica stresantă şi care constituie elementul de bază al pasiunii religioase, considerat pe vremuri esenţial pentru succesul unei invocaţii) şi vechea simbologie concentrativă, chimia creierului este profund afectată şi se trece de la o percepţie normală a timpului, spaţiului şi posibilului la un cadru perceptual rudimentar - în cazul meu - Dys. Consider că mintea este atât de încărcată, ridicată la un asemenea grad de putere încât poate, în acele momente, să afecteze în mod direct cursul posibilităţii, iar acele lucruri care par să se petreacă pe străzile şi în locuinţele din Dys sunt, în esenţă, explorarea şi îndeplinirea unei dorinţe. S-ar putea ca în «realitate» noi să ne găsim aşezaţi într-un scaun sau să ne plimbăm de-a lungul lui Greenwich Avenue, în vreme ce mintea ni se află într-o confruntare cu fizica pură, jucându-se cu modelele de bază ale existenţei noastre. Sunt convins că acest proces durează mai puţin de o secundă, deşi poate părea că se întinde pe mai multe zile (atunci când se foloseşte discul de translaţie original). La «întoarcere» avem impresia că în lumea noastră a trecut mult mai puţin timp şi descoperim schimbări ciudate petrecute în vieţile noastre - dorinţele ni s-au împlinit, noi le-am dat viaţă. Această senzaţie, de lipsă a câtorva ore din viaţă, este datorată efectului paralizant al acţiunii - mulţi magicieni din Evul Mediu au relatat cum, după o invocaţie reuşită, au fost pentru o vreme inconştienţi; mulţumită tehnologiei superioare pe care o deţinem, am reuşit să evităm starea de leşin iar în timpul acelor ore pierdute (îndeajuns de mult, cred, pentru schimbarea pe care am cerut să se producă) am acţionat cu pilot automat. După cum am mai spus, tehnologia pune la dispoziţie un mijloc de manipulare mult mai raţional decât o făceau simplele farmece. Este ca şi cum ne-am spune singuri o poveste, construind un scenariu din materialele existente la îndemână în viaţa noastră, care va altera realitatea în conformitate cu dorinţele noastre. (E amuzant să-l urmăresc pe A, care – neştiind că deţine puterea să-şi îndeplinească dorinţele – îşi doreşte lucruri pe care nu ştie că le vrea, satisfăcându-şi nevoi profunde.) Însă cel care îşi pune dorinţe trebuie să fie precaut în această acţiune, de vreme ce efectele create în lumea reală sunt deseori mai profunde decât cele de care el îşi aminteşte că le-a creat în timpul cât s-a găsit pe tărâmul Posibilităţii. După multe tatonări efectuate cu prudenţă – întrucât nu doream ca, din neatenţie, să creez vreo situaţie care să-mi fie dăunătoare în Manhattan – am reuşit să mă fixez solid în structura puterii din Dys şi, astfel, am reuşit să obţin o poziţie corespunzătoare în New York. Mi-au trebuit zeci de ani de experienţă subiectivă în Dys pentru a ajunge la acest rang, şi vor mai fi necesare alte zeci de ani dacă doresc să mă înalţ după pofta inimii mele. În ciuda succesului de până acum, trebuie să fiu precaut în continuare. Cu toate că Dys nu este real, pericolele lui sunt foarte reale, deoarece este vizibil că Posibilitatea rezistă la orice imixtiune şi trebuie să mă arăt prudent pentru că, altfel,

aş putea să întind prea tare coarda şi să cad victimă sistemelor sale de apărare. Având acest lucru în minte, am creat un număr de sisteme de siguranţă în Dys care ar trebui să-l protejeze pe alter-egoul meu împotriva unor evenimente neplăcute.

«Relativa sărăcie, în ceea ce priveşte detaliile, din cartierele din Dys şi Bedlam sprijină ipoteza mea cu privire la natura Posibilităţii. Nici măcar discul de translaţie original, care oferă o rezoluţie îmbunătăţită şi permite utilizatorului să păstreze o urmă a propriei existenţe pământene, nici măcar el nu oferă imaginea unei realităţi atât de detaliate ca aceea pe care o cunoaştem. De exemplu, n-am observat nici măcar o singură dată un gândac, un abces, orice fel de imperfecţiune, în afara celor imens de groteşti. E adevărat, unele clădiri sunt destul de bine dezvoltate în ceea ce priveşte detaliile - pereţi pătaţi şi aşa mai departe - totuşi şi ele păreau destul de schematice. Aşa cum sunt şi relaţiile dintre oamenii de aici. Acestea sunt primitive, asemănătoare prin simplitatea lor cu cele existente între personajele unui desen animat. Acest lucru (pe lângă atracţia recunoscută pentru fructele macului) este cauza care a făcut să mă amestec în această lume a drogurilor, prefăcându-mă că sunt o persoană cu un standard de viaţă scăzut - pentru a găsi nişte asistenţi a căror capacitate de întreţinere a unor relaţii să fie limitată, având percepţie redusă şi astfel neobservând nepotrivirile bizare din jurul lor. Bineînţeles, cu cât stau mai mult timp cufundaţi în Posibilitate, cu atât ei capătă mai multă acuitate. Se pare că o expunere prelungită la curenţii nefiltraţi ai mediului stimulează talentele naturale şi permite o detaşare faţă de existenţă, asta constituind un câştig. Cu toate că A a încercat să ascundă de mine dezvoltarea lui, îmi dau seama foare bine că nu este cinstit cu mine în ceea ce priveşte planurile de viitor cât şi capacităţile sale. Mi-e teamă că în curând va fi nevoie să-l recrutez pe B.»

"...Fructele macului..." în numele lui Dumnezeu!

Ce tembel!

Un zăngănit din cealaltă parte a camerei mi-a atras atenţia. Rebel era aşezat pe una din mese, având în jurul braţului stâng un garou de cauciuc, desfăcut; dintr-o înţepătură proaspătă picura sânge. Zâmbi prosteşte, gesticulă fără sens şi spuse:

— O recoltă excelentă, nenicule.

Nu eram dispus la chestii de genul ăsta şi i-am spus-o.

— Nu suntem grăbiţi. E doar cam... – îşi duse ceasul până în faţa ochilor – ...cam ceva şi jumate'. Chicoti. Tipul ie tot acolo să-şi doftoricească bigirica.

Eram într-o formă prea proastă ca să ţip la el. M-am aşezat pe un scaun pliant şi am rămas cu privirea încruntată, pironită la parchetul de pe jos, tulburat de lumina întunecată pe care speculaţiile lui Cooge o aruncaseră asupra relaţiei mele cu Ainsley, reducând dragostea la produsul unei dorinţe trăznite şi al unei manipulări a şansei; în plus, mă simţeam dezorientat de natura problematică a ceea ce mă aştepta dacă aş fi continuat cu planurile mele. Să-l termin pe Cooge nu avea să fie atât de simplu pe cât crezusem. Dacă acţionam imediat, poate că reuşeam să-l iau prin surprindere. Cum rămânea însă cu demonii, ce era cu rezistenţa la schimbare a Posibilităţii? Cum urma să mă descurc cu toate astea?

Am recitit pasajul, apoi am sărit mai departe, încercând să pricep ce spunea Cooge. Mi-am zis că avea dreptate; era relativ lipsit de importanţă să interpretezi realitatea din Skull City. Ideea lui că acel loc reprezenta un fel de analogie pentru Posibilitate, şansă, sau ceva în genul ăsta, mi se părea corectă; dar problema era că trebuia să te descurci în Skull City ca şi cum şi acesta ar fi fost real, trebuia să-ţi joci rolul şi să-ţi exprimi dorinţa şi speranţa în limitele impuse de Posibilitate, conform regulilor sale. Reguli despre a căror natură nu puteam face decât speculaţii. La toate astea se adăugau duşmanii lui Cooge. Din ceea ce afirmase într-un pasaj ulterior, am înţeles că se referea la oameni care încercau încă să manipuleze Posibilitatea prin folosirea unor vechi ritualuri Satanice. Tehnologia îi oferea lui Cooge un avantaj; cu toate acestea, unii dintre tipi, după toate aparenţele, participau la joc de mult, foarte mult timp, iar el era destul de speriat la ideea înfruntării lor.

Grozav, mi-am spus; mai întâi un drogat care vroia să cucerească lumea, iar acum maeştri ai Magiei Negre.

M-a bătut din nou gândul să las baltă toată porcăria, pe Ainsley, pe Cooge şi tot restul, şi cu această idee în minte am forţat încuietoarea casetei, gândindu-mă că poate conţinea bani cu care să-mi finanţez evadarea. Înăuntru se găseau mai multe C.D.-uri, unul etichetat Original, şi nişte hârtii, în general acoperite de notaţii matematice şi ca urmare de neînţeles pentru mine. Existau însă şi două coli împăturite care s-au dovedit a fi hărţi, nici una neavând notaţii sau legendă. Cea mai mare arăta un cartier cu clădiri joase înconjurate de turnuri, şi era similară ce ceea ce-mi aminteam din configuraţia lui Skull City. Cea mai mică era formată de fapt din mai multe planuri, toate fiind detalii ale primeia; una prezenta o cale de acces subterană spre unul dintre turnuri, iar altele descriau secţiuni ale acestuia. Cel mai complex dintre planurile detaliate arăta un grup de încăperi cu mai multe coridoare înguste ce porneau dinspre ele către ziduri, toate marcate într-un mod diferit faţă de coridorul principal, şi dând impresia că ar fi treceri secrete... sau poate scări. După ce le-am studiat pentru un timp, mi-am dat seama că dacă ar fi să suprapun harta mai mare peste o una a Manhattanului, turnul la care ducea drumul subteran ar fi corespuns cu o clădire din West Seventies... oricum, ar fi fost al dracu' de aproape. Oare, m-am întrebat, drumul subteran n-ar putea fi analog metroului New Yorkez? I-am spus lui Rebel să mai stea cuminte puţin şi m-am repezit până la mine în cameră, unde am dezgropat o veche hartă IRT; apoi am fugit din nou în atelier şi am făcut o comparaţie. Erau aproape identice. Am început să cred că în ceea ce privea întâlnirile sale de miercuri noaptea, Cooge nu-mi spusese adevărul. De ce ar fi întocmit planul apartamentului unei prostituate, sau al analogului din Dys. Şi din Balamuc, mi-am dat seama. Şi din Skull City. Părea foarte probabil ca apartamentul din West Seventies să fie oarecum legat de noua sa poziţie de forţă.

Pentru un tip atât de precaut pe cât spunea Cooge că este, în mod sigur se arătase neglijent în privinţa hărţilor. Bineînţeles că nu-şi închipuise că aş fi în stare să-i sparg seiful, şi s-ar putea ca succesul să-l fi făcut prea sigur pe sine. Pe deasupra, eu nu aveam nici o idee în ce constau sistemele lui de siguranţă sau ce sisteme de apărare ar putea Posibilitatea să mobilizeze împotriva mea – era posibil ca să nici nu fie nevoie de alte măsuri de siguranţă din partea lui. Cu toate acestea, nu-mi rămăsese de ales decât să încerc să-l lichidez. Fie că fugeam sau nu de aici, ascunzându-mă în strada Charles, mai devreme sau mai târziu, el avea să mă termine asemenea sărmanilor A şi B. Trebuie să mă încred în faptul că hărţile erau corecte şi să lupt împotriva lui. Dacă în această încercare de a-mi salva fundul, eu ieşeam marele câştigător, ei bine, era la fix; mă încerca totuşi o frică de moarte că nu voi fi nici măcar îndeajuns de isteţ pentru a supravieţui.

— Isuse, am spus, închipuindu-mi monştri cu ochi compuşi şi cu cleşti de crab uriaş, iar Rebel făcu:

— Hăă... ce...?

Şedea pe podea cu picioarele răşchirate, aidoma unui copilaş mare, slăbănog şi cu un braţ însângerat. Parcă mă vedeam pe mine, cel mai bun viitor posibil al meu, dacă refuzam să accept această provocare - o viaţă amorţită, pe podelele infestate de gândaci ale New York-ului, o deficienţă de vitamine ambulantă cu probleme de ficat iar la orizont pândind ameninţător un HIV pozitiv. Toate acestea nu mai erau acceptabile, nu mai păreau calea cea mai uşoară.

— Rebel, i-am spus, crezi că poţi să te mişti?

— Pot să mă mişc, îmi răspunse el pe un ton urâcios. Doar că nu-i nici un motiv pen' asta.

— Ştii, moşule, m-am mai gândit la târgul nostru.

Încercă, fără să reuşească, să-şi îndepărteze părul care-i intra în ochi, apoi mă privi cu gura căscată şi sprâncenele încruntate.

— Vrei să nu te mai ţii de cuvânt?

— Nu-i vorba de asta, vreau doar să schimb înţelegerea.

— Pentru ce dracu'? Ce vrei să faci?

— N-ai nevoie să ştii. M-am uitat prin cameră. Dacă vezi ceva ce-ţi place, pune mâna şi umflă-l.

— Faci mişto?

— Nuu, dă-i înainte, ia-l.

Se chinui să se ridice, se clătină şi spuse:

— Rahat!

Apoi se aplecă peste una din mesele din lemn şi începu să răscolească prin grămezile

de microcipuri şi întrerupătoare. Alese ceva strălucitor, îl ridică spre lumină ca un giuvaergiu care evaluează puritatea unui diamant.

— Ie-n regulă!

Se uită în jur, ridică o pungă goală dintre mizeriile de pe jos şi aruncă obiectul în ea. După aceea porni de-a lungul mesei, mergând în zig-zag, alegând alte fleacuri strălucitoare şi punându-le în pungă. În curând începu să îngâne o melodie, iar curând după aceea, să cânte «Satisfaction» cu o voce falsă, de tenor. Era în elementul său, un om fericit, şi-i invidiam lipsa de conştiinţă de sine.

L-am lăsat pentru câteva minute să aleagă, privindu-l cu un fel de înţelegere frăţească. Apoi m-am dus la copiator, am şters o secţiune a planului turnului şi am făcut o copie după acesta. În sfârşit, am strâns CD-urile şi hărţile într-un maldăr şi am început să adun bucăţi de hârtie şi cârpe, făcându-le ghemotoace, înmuindu-le apoi în ulei, în alcool pentru frecţii, în orice fel de substanţă inflamabilă puteam găsi. Am rupt caietele lui Cooge şi le-am îmbibat şi pe ele. Se putea să aibă copii ale caietelor, hărţilor, CD-urilor, dar speram să nu fie cazul, speram – chiar dacă avea dubluri – să-l pot termina mai înainte ca el să descopere că le-am furat şi să acţioneze în această privinţă; mi-am închipuit că va fi îndeajuns de greu să mă descurc chiar numai cu «sistemele de siguranţă» instalate de el şi cu pericolele comune din Posibilitate. Vroiam să-l scot din circuit în Skull City, şi asta fără să mă implic eu sau Saney, şi intenţionam să nu las nici o urmă, în New York, a asociaţiei mele cu el. Băieţii din trupă puteau constitui o problemă, totuşi mă îndoiam că erau nişte Cetăţeni atât de corecţi încât să se grăbească să alerge la poliţie.

— Ce dracu ai de gând să faci? mă întrebă Rebel, cu sacul plin aruncat peste umăr. Apoi, văzând că nu spun nimic: Dai foc?

— Ai ochi buni, i-am răspuns fără să ridic privirea.

— La dracu', omule! De ce n-ai zis mainainte?

Se repezi de-a lungul meselor, mormăind, aruncând în stânga şi-n dreapta bucăţi de echipament, înhăţând o chitară electrică Ibanez şi un minicasetofon, în vreme ce eu continuam să transform atelierul într-o grămadă de lucruri uşor inflamabile. În cele din urmă, dându-mi seama că nu am brichetă şi nici chibrituri, i-am spus lui Rebel să aştepte şi am coborît în bucătărie. Am căutat prin cămară şi am găsit chibrituri şi o canistră de vreo doi litri de diluant, pe care m-am gândit s-o golesc pe scara dintre etajul doi şi trei. Am luat sub braţ nişte ziare vechi şi am pornit-o pe scări în sus. Când am ajuns pe palierul de la etajul trei, l-am auzit pe Rebel strigând şi apoi o izbitură. Am lăsat jos diluantul şi ziarele şi, mişcându-mă cât mai silenţios, m-am grăbit pe coridor către atelier. Am auzit o altă voce, stridentă, de bariton, care spunea:

— Lasă jos rahatul ăla!

Ajungând la uşa atelierului, am văzut un tip slăbănog, cu păr lung, îmbrăcat cu o haină de piele şi jeans, stând cu spatele spre mine şi cu faţa spre Rebel, care continua să ţină în mâini punga şi chitara Ibanez. L-am recunoscut pe tip ca fiind basistul trupei Skull City; cu obrajii supţi şi cu tăietura largă a gurii, părea fratele mai mic al lui Cooge. Privirea lui Rebel se îndreptă spre mine; părea gata să o ia razna. Tipul se întoarse pe jumătate, continuând să-l supravegheze pe Rebel.

— Care-i treaba? mă întrebă, părând anormal de relaxat, având în vedere situaţia.

Nu aveam un răspuns potrivit.

— Îl prădaţi pe Cooge, nu-i aşa? Rânji către noi. Al dracu' ce n-o să-i placă chestia asta, gagiule.

— Ce dracu' faci aici? l-am întrebat. Cooge nu ţi-a dat nici o cheie. N-ar trebui să te afli aici.

— Asta chiar aşa-i. Se pare că suntem toţi în aceeaşi budă. Hai să vă zic io ce să facem. Se sprijini de o masă. Poate putem face un târg.

— Ce vrei să spui? am rostit.

— Eu iau ce mă interesează, voi faceţi la fel, şi uităm că ne-am întâlnit.

— Mie treaba asta îmi sună bine, zise Rebel, pornind spre uşă.

Am ridicat o mână ca să-l opresc.

— Mai întâi să punem lucrurile la punct, moşule, i-am spus basistului. De fapt, tu ce cauţi?

— Vreau să iau câteva CD-uri, asta-i tot.

M-am întrebat cât ştia tâmpitul ăsta despre afacerile lui Cooge, şi dacă cumva intenţiona aceeaşi mişcare pe care vroiam s-o fac şi eu.

Avea un aer de aroganţă mascată care mă lăsa să cred că ştia destule şi că era decis să facă lucruri mari cu versiunea sa de Skull City.

— Despre ce CD-uri vorbeşti? l-am întrebat.

— Nişte muzică de-a trupei... pe care a înregistrat-o Cooge.

— De ce nu i le ceri lui?

— Îl ştii pe Cooge, gagiule. Ştii cât e de anormal şi cum te-nvârte. Vreau doar să le împrumut, să le arăt unui producător.

— Aide, Larson, spuse Rebel. Hai să-i dăm drumul, s-o frigem de-aici.

Paranoia îi măcina stăpânirea de sine. Se muta de pe-un picior pe altul, aruncând priviri către uşă, şi ştiam că în curând se va repezi la cineva, cel mai probabil asupra basistului. Începeam să consider că cea mai bună rezolvare a situaţiei era să-l las să se repeadă.

— Mi-e teamă că e o problemă cu chestia asta, i-am spus basistului.

— Ce problemă?

— După cum văd eu lucrurile, tu o să iei rahaturile alea şi o să ne pui nouă în cârcă totul.

— Şi ce dacă vi le pun în cârcă? Oricum o frigi, nu-i aşa? N-o să mai ai treabă cu Cooge.

Tipul era teribil, chiar superb de arogant, şi am alungat ideea de o clipă de a-l lăsa pe el să facă munca murdară pentru mine, războindu-se cu Cooge. Chiar de-ar fi câştigat, putea hotărî să mă lichideze doar pentru că ştiam atât cât credea el.

— Treaba asta n-o să meargă, am comentat.

— Va trebui să meargă, fir-ar al dracu'! Nu există altă cale.

Mă sfredeli cu privirea din Înaltul Înfumurării Sale, fără îndoială gândind ceva în genul de "cum îndrăzneşte insecta asta să se pună în drumul meu"?

— Întotdeauna există o altă cale, i-am răspuns.

— Ei bine, eu n-o văd!

— Vrei să spui că nu vezi o altă cale decât ca noi să fim cei care-o încasează.

Rebel clipi; rămase cu ochii lipiţi de basist ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Isuse Cristoase, gagiule! exclamă acesta. N-o s-o-ncaseze nimeni, câtă vreme o s-o ştergeţi dracului d'aici!

— Ai admis deja că aveai de gând să ne dai în gât. În mod sigur se pare că cineva va plăti pentru asta. Am dat din cap cu tristeţe. Eu am stat la mititica, moşule. Şi nu mi-s gata să mai stau.

La cuvântul "mititica", chipul lui Rebel se crispă.

— Nu mă... începu basistul, dar i-am tăiat vorba:

— N-ai pic de respect pentru inteligenţa noastră. Vreau să zic, stai acolo şi rânjeşti ca un turnător afurisit şi ne spui «Hei, totu-i în regulă! Voi, băieţi, daţi-i drumul înainte şi după ce o să iau lucrurile care-mi trebuiesc, o să dau un telefon la poliţie, e-n regulă?» Rahat! După cum văd eu lucrurile, trebuie să avem şi noi nişte măsuri de siguranţă. Trebuie să avem şi noi un mijloc de a te turna în aşa fel încât să te împiedicăm pe tine să ne torni, şi eu, unul, pur şi simplu nu văd cum o să facem asta.

— Hei, interveni Rebel, schimbându-şi greutatea de pe-un picior pe altul şi purtându-se de parcă podeaua începuse să se încingă. Hei, ce se întâmplă aici, Larson? Ce dracu' se-ntâmplă?

— Ai ceva sugestii? l-am întrebat pe basist. Vreau să zic, vezi vreun mod în care noi toţi s-o tăiem de-aici şi nimeni să n-o păţească? Pentru că eu în mod sigur, fir-ar al dracu', nu văd.

— Ie-n regulă, zise. S-o luăm uşurel, okay? Putem să ne gândim la ceva ca s-o rezolvăm.

— Mai bine s-o facem dracului mai repede, moşule. N-o să stau aici toată afurisita asta de noapte ca să negociez, mă auzi?

— Asta-i o porcărie, nenică! adăugă Rebel, agitând chitara către mine ca un vraci ce-şi zdrăngăne recuzita în faţa diavolului alb. N-am nevoie de mizeria asta, vreau doar s-o tai d-aici!

Aerul de superioritate al basistului se evaporase; începea, cred, să priceapă cum evolua situaţia. Se trase departe de Rebel, ocupând o poziţie din care ne putea urmări pe amândoi cu uşurinţă. Se scărpină pe bărbie cu degete lungi şi pătate de nicotină, ochii umblându-i de colo-colo, căutând arme, o ieşire, un avantaj oarecare. Şuviţe de păr îi atârnau în ochi; cu degetele decolorate, trăsăturile supte şi sinistre, şi ochii strălucind de la lumina reflectată, putea fi unul dintre demonii lui Cooge sau un sub-uman obişnuit. Mi-am dat seama că e mai bine să mi-l ima-

ginez în felul acesta, luând în considerare ceea ce intenţionam cu el. De asemenea, am văzut că trebuia să mă obişnuiesc să privesc umanitatea lui Rebel într-o lumină mai redusă, asta dacă vroiam să-mi duc la capăt planul iniţial fără să fiu afectat de spasme morale.

M-am apropiat de basist, dorind ca toată atenţia să-i fie atrasă de mine, să-l fac astfel să uite de Rebel, care începea cu adevărat să-şi piardă controlul; îi dispăruse şi puţina culoare pe care-o mai avusese pe faţă, iar muşchii obrajilor îi zvâcneau nervos.

— Pe bune, moşule, i-am spus. Nu văd cum putem rezolva treaba asta fără ca cineva să intre nasol în rahat şi tot ce-ţi pot spune e că n-o să fiu eu ăla. Am duşmani în Rikers*. Sunt tipi acolo care vor să-mi întoarcă fundul pe dos ca o mănuşă, pricepi ce vreau să spun? Sunt dependent de droguri şi n-am legături. O să-mi vărs maţele o blestemată de săptămână şi, dacă o să trec de asta, o să fiu prea al dracu' de slăbit ca să mai fac faţă.

Am văzut în ochii lui Rebel cum vorbele mele şi-au atins ţinta, făcându-l să înţepenească de frica închisorii. Mi-am strecurat în voce o urmă de disperare, ştiind că i se va transmite şi lui.

* Rikers - închisoare

— Aşa că 'aide, moşule! Hai s-auzim! N-am la dispoziţie toată afurisita asta de noapte. Vreau să fiu departe de locul ăsta blestemat mai înainte ca Cooge să ajungă acasă. Vreau să-mi găsesc o gaură şi să mă pitesc în ea.

— Ie-n regulă, ie-n regulă! Lasă-mă să mă gândesc un minut!

— La dracu', moşule! N-ai la ce să te gândeşti! Trebe să ne dai ceva. Trebe să ne dai ceva de-al tău, ceva cu care să te avem şi noi la mână. Ceva care să mă facă să am încredere-n tine.

Nu-i plăcea ideea asta, nici măcar un pic, dar n-avea de ales.

— Okay, dar trebuie să mă gândesc ce să fie asta, gagiule! Trebuie să fie ceva care să ne facă pe amândoi să ne simţim în siguranţă, corect?

— Crezi că-s tâmpit? Tragi de timp, moşule! Vrei doar să-ţi vină vreo idee cum să ne frigi pe amândoi.

Rebel dârdâia, strângând gâtul chitarei, cuprins de o teamă crescătoare, spaspodică.

— Uite, spuse basistul. N-o să fie nici o problemă, doar calmaţi-vă.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! Nu-s un copil afurisit!

— Nu-ţi spun să faci nimica, încerc doar să...

Rebel învârti Ibanezul. Corpul masiv al chitarei intră în contact cu ceafa basistului, scoţând un sunet moale de obiect crăpat, care-mi amintea de vremea când tăiam cu toporul lemnele ude, în spatele hambarului. Sunetul ăla mi-a umplut urechile. L-am simţit palpabil în capul meu, blocat acolo. Nu puteam formula nici un gând din cauza lui. Basistul s-a prăbuşit aidoma unei marionete căreia i-au fost tăiate sforile, îndoindu-şi picioarele, desfăcându-şi braţele, nescoţând nici măcar un ţipăt. Ştiam că e mort. Sub cap i se întindea o baltă mare de sânge, în vreme ce de pe muchia Ibanez-ului, plină de bucăţele de os şi sânge întunecat, se scurgeau picături. Sperasem să-l determin pe Rebel să-l pocnească pe tip, şi astfel să mi-l fac îndatorat, complice la ceea ce urma să se întâmple; dar nu dorisem o crimă. Sau poate că dorisem, poate deja îmi însuşisem acel mod pragmatic de a vedea lucrurile, cel al unui jucător important în jocul Posibilităţii. Nu-mi puteam aminti exact ce încercasem să fac... sau poate că doar nu vroiam să-mi amintesc, închipuindu-mi repulsia pe care o simţeam.

— Oh, Isuse!

Rebel lăsă să-i cadă chitara şi se retrase spre uşă.

— Ie-n regulă?

— Nu, moşule, nu ie-n regulă, i-am răspuns cu neprefăcută scârbă. L-ai terminat.

Se repezi spre uşă, dar l-am înşfăcat şi l-am buşit de perete. Pupilele lui dilatate erau tunele către un hău de teamă.

— Moşule, mai bine te-ai aduna. Ţine-te bine şi lucrează cu mine. Avem de făcut o treabă nasoală, dar apoi o să scăpăm de asta.

Dinţii îi erau dezgoliţi, ochii încă holbaţi şi înspăimântaţi, dar reuşi să încuviinţeze din cap. Văzând în ce hal este de înspăimântat, m-am străduit să-l calmez.

— Poţi să te linişteşti şi să lucrezi cu mine? Am nevoie de tine, moşule.

Încercă să vorbească, înghiţi în sec şi în cele din urmă spuse:

— Ce... Ce vrei să fac?

— Să dăm foc aici, şi-apoi să-l aranjăm pe Cooge.

— Pentru ce, nenică? Nu-i nici...

— Ascultă-mă! Jur c-o să merite. Dacă tu crezi că ce-i aici e trăznet, aşteaptă pân-ai să vezi apartamentul din Seventies.

— Apartamentul ştoarfei?

— Îhî. Dar vom avea nevoie de ajutor. Trei, poate patru tipi.

— Nu ştiu.

Începea iarăşi să se dezumfle. Ochii i se umplură de lacrimi; duse la bărbie o mână tremurătoare, într-un gest de slăbiciune, nesănătos.

— Nu ştiu dacă mă pot descurca-n rahatul ăsta, nenică. Vreau acasă.

— De-aici nu se mai pleacă acasă, moşule. Nu există aşa ceva dacă nu aranjăm mai întâi lucrurile. Şi asta înseamnă să ne ocupăm de Cooge.

Nu cred că m-a înţeles, dar ştiu că ceea ce l-a atins a fost ideea de «noi» - avea nevoie să facă parte dintr-un «noi», dintr-un sistem oarecare care să-l ajute. De asta o nasolise rău de tot, şi cu toate că i-ar fi plăcut să fugă de ceea ce se întâmplase, să asculte de reflexul lui de drogat şi să se ascundă de crima înfăptuită, o parte a minţii sale era încă îndeajuns de neînceţoşată încât să-şi dea seama că ajutorul meu era necesar, că nu putea supravieţui acestui dezastru fără ca altcineva să şteargă urmele.

— Deci, i-am spus. Trecem la treabă?

Încuviinţă din cap, aruncă o privire către cadavru, apoi se uită rapid în altă parte.

O nouă încuviinţare. Porni spre uşă. Se opri şi privi înapoi spre punga lui burduşită. Teama de pe chipul său fu înlocuită de o expresie de viclenie.

— Ce zici, nenică? rosti. Ie-n regulă dacă-mi iau lucrurile?

Planul meu de a-l distruge pe Cooge nu era un adevărat plan, cel puţin nu după standardul lui Cooge. Nu-mi puteam permite luni de experimentări pentru a constata ce mi-ar face rău şi ce nu; nu aveam nici o idee clară despre ce fel de pericole mă aşteptau în Skull City sau cum să le neutralizez, şi trebuia să mă bazez pe elementul surpriză, pe faptul că în acest joc, Cooge nu avea să ia parte. De asemenea, nu înţelegeam în totalitate legătura dintre manipulările cuiva în domeniul Posibilităţii şi evenimentele rezultante în Manhattan, mai ales în ceea ce privea efectele secundare. Nu vroiam ca Ainsley să păţească ceva, şi cu toate acestea nu ştiam cum să fac ca ea să fie în siguranţă pentru că,

întorcându-mă în Skull City, urma să mă confrunt cu aceleaşi scheme pe care le întâlnisem şi în incursiunile mele anterioare, şi bănuiam că orice mişcări aş încerca, ele aveau să-i implice pe Saney şi pe Păianjeni – acesta era scenariul pe care subconştientul meu avea să caute să-l exploateze. Dacă aş fi încercat să n-o amestec pe Ainsley, mă temeam că Saney putea fi oricum implicată şi, lipsită de protecţia mea, să fie rănită, ceea ce îi afecta propria imagine din New York. Am decis că trebuia să fiu alături de Ainsley în momentul întoarcerii, să mă asigur că ne găsim împreună şi atunci, poate, când ajungeam în Skull City, puteam manevra evenimentele în aşa fel încât să evit ca eu şi Saney să fim implicaţi în chestiile cu adevărat dure. Mai multe pasaje pe care le citisem în caietele lui Cooge păreau să sugereze că aceasta constituia o tactică aplicabilă. Mai speram să-i pot folosi pe Rebel şi pe noii recruţi – oricine ar fi fost aceştia – drept carne de tun, lăsându-i pe ei să înfrunte toate riscurile; aceasta dând naştere în New York unor situaţii în care nu puteam fi implicat în nici un mod. Mă încercau unele scrupule că-l foloseam pe Rebel în acest fel, însă dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, el m-ar fi folosit fără să se gândească de două ori. Dacă planul îmi reuşea, era posibil să iasă din această afacere mai bine decât ar fi visat vreodată, rămânând cu ceva bani, ceva putere, sau chiar un viitor. Dacă planul dădea greş... ei bine, asemenea mie, nici el nu se aşteptase să ajungă vedetă pe Broadway. În această situaţie nu putea fi vorba de cine ştie ce acţiune morală şi, după câte ştiam eu, în general conceptul de acţiune morală e o aiureală, o etichetă pe care unii încearcă s-o pună peste rahatul pe care l-au făcut şi care întâmplător n-a nenorocit prea mulţi oameni. Când cetăţenii acţionează conform moralei, îmi îmchipui că o fac nu pentru că aderă la un principiu, ci pentru că sunt înspăimântaţi să ia ceea ce-şi doresc şi au nevoie de haina unui principiu în care să-şi îmbrace propria laşitate. Poate că ceea ce spun pare dur, dar este partea pe care am văzut-o din adevăr, nu ceea ce doresc eu să fie adevărat. Aici, cei mari îi mănâncă pe cei mici. După aia, se duc la biserică. Asta este Viaţa în Marele Oraş, asta este Legea Vestului.

Nu mă încânta să-i aduc pe Ainsley şi pe Rebel laolaltă, dar n-aveam încredere să-l las pe Rebel singur. Am luat un taxi până la apartamentul lui Ainsley de pe Strada Clinton, şi am ajuns la timp pentru planificata noastră întâlnire târzie. Fata mă întâmpină la uşă cu un sărut, dar îl privi cu neîncredere pe Rebel, care rămăsese în urma mea pe hol, şi care arăta ca un tip vinovat până peste cap: Principalul Candidat la titlul de Criminalul Lunii. Mai înainte ca Ainsley să aibă timp să mă întrebe cine e, i-am spus:

— A apărut o problemă de care trebuie să mă ocup. Astă-seară nu putem ieşi.

Pe faţa ei se putu citi dezamăgire, apoi aceasta se transformă într-o mască de resemnare.

— Înţeleg, spuse. Ei bine, am şi eu nişte lucruri de făcut.

— Nu, nu înţelegi, i-am răspuns. E ceva extrem de important. Dacă nu mă ocup de chestia asta, s-ar putea să nu mai fiu...

M-am oprit, dându-mi seama că ce-am spus s-ar putea s-o îngrijoreze; dar era prea târziu.

— Ai necazuri? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că trebuie să fac ceva. Îţi promit că după această noapte nu voi mai fi ocupat cu nimic.

Aruncă o privire către Rebel.

— El este tipul care mă ajută, i-am explicat.

— Dumnezeule, mă sperii, Larson. Lucrurile pe care mi le-ai spus despre viaţa ta... ai zis că ai terminat cu toate astea.

Era îmbrăcată cu o bluză de mătase neagră şi pantaloni gri mulaţi pe coapse, părul îi era desfăcut şi-i ajungea până la umeri, iar cu ochii aceia mari şi negri, cu trăsăturile puternice şi delicate, arăta îndeajuns de bine încât să merite să mori pentru ea. Sau să ucizi... Mă simţeam ca un val prăpădit care i se spărsese la picioare.

— Pot să intru o clipă? am întrebat-o.

După ce se mai uită o dată la Rebel, spuse:

— Sigur.

Pe perete erau postere de balet şi teatru. Rafturi de bibliotecă. Câteva plante revărsându-se din ghivece. Pe jos, perne. Nişte corpuri neterminate de mobilă frumoasă. O pisică bătrână care nici măcar nu se deranjă să-şi ridice capul când am intrat. Cam ceea ce mă aşteptasem să găsesc. Decor de student,

locuinţa unei tinere actriţe. Avea energia ei strălucitoare, curată. Prin semne şi priviri încruntate, am încercat să-l fac pe Rebel să înţeleagă că trebuie să aştepte în sufragerie şi, în plus, să nu fure nimic.

— Ce? zise el, dându-şi pe spate părul de pe ochi. Ce?

— Doar să stai aici... şi ţine-ţi afurisitele alea de mâini în buzunare.

Se prefăcu mirat de vorbele mele şi-i adresă lui Ainsley un zâmbet ce părea făcut să-l scuze pentru ciudata purtare a bunului său amic Larson. Undeva, dedesubt zgârieturilor, mizeriei şi cicatricilor lăsate de viaţa în stradă, Rebel ascundea un suflet de dinainte de război; încă dorea să lase doamnelor o impresie deosebită.

Am condus-o pe Ainsley într-o cameră alăturată, bucătăria, şi am sprijinit-o de frigider. Singura lumină venea din stradă, dungi albastre de neon. Ochii îi străluceau iar chipul palid îi era conturat de umbre negre ca de cărbune. Parfumul ei mă învăluise şi puteam simţi liniile de tensiune dintre noi, fluxul şi refluxul atracţiei.

— Nu-ţi face griji pentru nimic, am zis.

Râse descurajată.

— Nu, serios, am ripostat. O să fie bine. Vom lua un mic dejun de dimineaţă... tu iei micul dejun?

Îmi ignoră întrebarea.

— Ce vei face?

— N-o să te mint, nu-i o treabă nobilă. Dar, pe de altă parte, nu-i nici un păcat de moarte. E doar ceva ce trebuie să fac, astfel încât să scap de rahatul în care am trăit.

Îşi coborî ochii.

— Jur, am continuat, este ultima oară când fac aşa ceva.

Râse iarăşi, de data aceasta puţin cinic.

— O ultimă treabă şi jur că pe urmă voi fi cinstit...

— Îmi imaginez că sună prea simplu.

— Daaa... prea simplu.

— Încerc să reuşesc, Ainsley. Pentru tine... şi pentru mine. Trebuie s-o fac.

— E periculos, nu-i aşa... ceea ce vei face?

— Mm, mm, nu chiar. N-o să dureze mult. Dacă vrei, pot să mă întorc mai târziu... dacă te va face să te simţi mai bine.

Clătină din cap. Am putut vedea că o cuprinseseră îndoiala şi teama.

— Nu te mai gândi, i-am spus. Dacă te gândeşti, asta nu rezolvă nimic.

— Şi cum pot să nu mă gândesc?

Vroiam de mult s-o sărut şi acum părea un moment la fel de potrivit ca oricare altul. În comparaţie cu primul nostru sărut, acesta a fost precum vulcanul Krakatoa faţă de explozia unui cauciuc pe autostradă, un sărut trăznet, care te topea asemenea bombei de la Hiroshima. Mâinile mele erau pe sânii, pe şoldurile ei, iar mâinile ei făceau nişte chestii grozave cu mine. Mi-ar fi plăcut să continui, s-o duc în dormitor şi să descopăr toate acele lucruri care ne aşteptau, dar eram un bun soldat. Am îndepărtat-o uşor şi i-am spus că trebuie să plec. Încuviinţă din cap şi coborî ochii. I-am mai oferit nişte asigurări lipsite de sens.

— Voi fi aici, spuse ea abătută.

Venise timpul, acum sau niciodată.

Am scos din buzunarul hainei player-ul CD şi mi-am pus căştile.

Ainsley mă privi de parcă începuse să-mi crească blană portocalie.

— Muzică? se miră ea. Am simţit o urmă de dezgust sub incredulitatea din glas. Ai ceva important de făcut, aşa că vei asculta nişte muzică?

— Mă calmează. Ştii, unii oameni se calmează mestecând gumă, eu ascult muzică.

Se uită la mine şi pe chip i se perindară o mulţime de sentimente, dar nici unul de fericire.

— Oh, Dumnezeule, Larson. Ce o să se întâmple?

I-am spus o minciună şi am dat drumul player-ului.

(Sfârşitul în numărul viitor)

Traducerea:
Sorin Casapu

CASA IUBIRII

de Don Simon

MOTO:
Dragostea este ca floarea de portocal.
Înfloreşte şi se ofileşte. Deci este muritoare.

Eşti obosit. Şi ţi-e frig.

Nimic nu zice scara. Ce să zică? Nu zice ea. Casa zice.

Calci pe ea, încet, târşâit, cu toată greutatea, ai fi vrut să fii mai greu, ai fi vrut, s-o doară, să scârţâie, să geamă, să urle, dacă se poate, s-o faci să sufere. Scara este un organ al casei, de ce să nu sufere?

Te suportă treptele. Mulţi oameni au suportat ele. Sunt din lemn tare de fag, îmbrăcate cu tablă inoxidabilă şi cu mochetă pe deasupra.

A trecut vremea când încercai să spargi balustrada. Aia n-are tablă pe ea. Este lemn curat, lăcuit, vechi, nesimţitor. Şi totuşi, nu. A simţit când ai vrut să-l zdrobeşti. Sau casa a simţit? În orice caz, ai vrut să-l sfărâmi cu vătraiul de la şemineu, însă când ai pus mâna pe el, nici măcar n-ai putut să-l ridici, deşi pe vremea aceea mâncai, mâncai cu adevărat, erai în putere.

"Ce vrei să faci cu el?" te-a întrebat casa.

"Să te sparg, să te tai, să te fac ruină! Asta vreau!"

A râs casa. De ce n-ar fi râs dacă vedea că nu poţi să ridici vătraiul. Ea nu te lăsa. Toate lucrurile din casă erau casa. Absolut toate. până şi vătraiul, până şi veioza ta de lângă pat.

Vroiai s-o aprinzi.

"Ce-ţi trebuie lumină?" te întreba.

"Îmi trebuie. Ce te interesează?" Atunci puteai să te revolţi, puteai s-o înjuri, o scuipai uneori, pe pereţi o scuipai. Îţi dădeai tălpile pantofilor cu cremă şi le tescuiai pe albul ei, sau pe bleu-ul ei, aşa cum era zugrăvită, cum vrusese "aia", fir-ar să fie de blestemată!, ea zisese: "vreau aşa şi pe dincolo, bleu, vert, noire...", aşa cum i se scula ei, în franceză, cum altfel? Credea că dacă aruncă uneori câte un cuvânt în franceză te umileşte, aşa, ca pe un câine, să-i lingi degetele pline de inele, aşa credea.

Ce rost are să-ţi aminteşti de "aia"? Nu merită. Până şi numele i l-ai uitat. Acum este "aia". Ca o înjurătură.

Da, ţi-o făcuse "aia". Ţi-o făcuse.

(Du-te dracului cu casa ta cu tot!
Fii blestemat!")

Trântise uşa, zornăiseră geamurile o vreme, dar nu căzuseră, zornăiseră de furia ei, de revolta ei, de faţa ei urâţită; urâtă mai era când se înfuria!

Ca un blestem ţi-o făcuse.

"Aia" voise şi mocheta, "bleu ciel" îi zicea.

Avea îngeri mocheta. De parcă ei şi-ar fi avut locul acolo. Îngerii nu sunt făcuţi să fie călcaţi în picioare. Ei ne apar în vis, stau lângă noi când suntem copii, nu se ştie dacă şi mai târziu; ne apără. Dar nu sunt atât de tari în faţa diavolului, care diavol este tot înger, numai că unul alungat, plin de ură, viclean, criminal şi mincinos. Şi până la sfârşitul eternităţii, dacă vă place jocul de cuvinte, răzbunător.

Sunt frumoşi îngerii. Şi au aripi. Şi oamenii ar trebui să aibă aripi. Atunci nu şi-ar mai face case. Ar sta sus, călare pe nori, pe vânt, pe ploaie şi pe fulgere. Asta ar face oamenii dacă ar avea aripi. N-ar sta ca râmele să-i umilească nişte case.

Te opreşti şi gâfâi. Cum să nu gâfâi? Eşti sfârşit. Doar răzbunarea te mai ţine treaz, dar mai ai şi un pic de speranţă. De ce să n-ai şi un pic de speranţă? Ştii sigur că a evadat din cutia Pandorei, este printre oameni, de ce să nu fie atât de lungă încât să-ţi ajungă şi ţie? Să simţi trena ei învăluindu-te, dar ce zici trenă?, trenă de ce?, de mirosuri?, speranţa nu are miros, este aer, este în aerul casei şi aerul casei îl face casa, aşa cum vrea ea. Însă speranţa este acolo, ştii că este. Altfel cum ai avea-o?

Te uiţi la mochetă şi stai cu genunchii îndoiţi. Doar ai în picioare bocancii de ski. În urma ta sunt numai urme de cremă neagră. Ai pus-o toată pe tălpi, în duşmănie ai pus-o. Toată casa este plină de urme de bocanici.

Pe feţele îngerilor ai avut grijă să nu calci. Nu merită ei asta. Ai călcat numai pe "bleu ciel".

Gâfâi şi răsuceşti călcâiul. Pe "bleu ciel". Măcar dacă ai putea să-l murdăreşti de tot.

"Noire" să-l faci. Fir-ar să fie! A mai rămas ceva din "aia" în tine! Nu numai mirosul.

"Prostule!" latră casa. "Tot tu o să faci curat!"

Parcă ţi s-a turnat o găleată cu apă rece în cap. Te uiţi atent în jur. Ai vrea să vezi gura prin care ţi s-a vorbit. Mereu te uiţi după ea, însă niciodată n-o vezi. Parcă ai fi direct în ea, nebun printre măselele ei, nebun de legat. Dar nu resemnat. Asta nu! Nu resemnat.

Îţi scoţi ghetele cu grijă. Îţi îndrepţi genunchii. Ce bine e! Ce mult te poţi bucura când îţi îndrepţi genunchii! Pentru ce rahat eşti în stare să te bucuri!

O iei înapoi pe scări. Tălpile tale întind şi mai tare crema. Oricum, n-are importanţă. "Tot tu o să faci curat".

Cruntă mai e durerea din stomac! Cuţite cu un tăiş, cu două, cu trei - stilet, multe cuţite, aşa e ulcerul. Gastric, duodenal... ce să mai!, durere, grotescă durere. Nimic nu poţi face. Stai să te chinuie, eşti conştient că te chinuie, îl simţi, îţi macină nervii, însă nu faci nimic. Nimic nu poţi.

Dacă stai chircit, cu genunchii la gură, te mai lasă. Este poziţia preferată a ulcerului. Îi place lui aşa. Ţie nu. Rămâ pari în poziţia aia. Te doare şi spatele, de parcă ulcerul n-ar fi prea mult.

Ai vrea să te îndrepţi şi să mergi la frigider, deşi ştii că nu mai este nimic acolo. Dar speri. O bucată de şuncă, vânătă, ce contează!, un ou, ce ou?, eşti nebun!, măcar mănuşile ei, de angora parcă avea, le punea în frigider ca să nu se ducă puful, şi pe alea eşti în stare să le mănânci. Să mănânci, să păcăleşti ulcerul, să-ţi pui acizii din stomac la treabă, să te uite.

"Te doare stomacul?" întreabă casa. Iar te uiţi după de-ale gurii, de parcă nu te-ai uitat de atâtea ori până acum.

"Da", recunoşti.

"Ai mâncat prea mult", zice parşivă. "Eu n-am burtă. Şi e bine că n-am burtă. Dacă vrei, te las să iei cuţitul. Taie-te şi scoate-ţi stomacul! Aruncă-l! Ce să faci cu el dacă nu-ţi place mâncarea mea?"

"Ba îmi place!" ţi se ambalează speranţa.

Te gândeşti că îţi va da o bucată de tencuială, sau o frunză dintr-un ghiveci, oricare, chiar şi de la florile pe care le iubeşti, sau le-ai iubit, ce rost mai are dacă le-ai iubit dacă ţi-e foame?

"O să faci curat".

"O să fac", îi promiţi repede, să nu se răzgândească. Ce dacă eşti umil? Şi câinii cu personalitate sunt umili. Stau în două labe, fac tumbe, ling mâinile... Sunt câini. Ce dacă eşti şi tu un pic câine?

"Bine, du-te-n baie."

Abia te ţin picioarele. Nu te ţin aşa cum ai vrea să alergi. Ştii că te aşteaptă o bucată de tencuială, lângă oglindă poate, ţi-am mai dat de acolo. Te lasă să umbli şi la apă. Când vrea ea te lasă. Iei paharul de plastic, în care îţi ţii periuţa de dinţi, aduni firimiturile de tencuială şi le pui în el, apoi dai drumul la apă. Laşi paharul să se umple, amesteci conţinutul şi bei. Aştepţi. De multe ori ai aşteptat în viaţa ta. Femei, trenuri, o scrisoare, un cadou, ceva anume. Ai aşteptat. Chiar şi moartea. Şi pe ea ai aşteptat-o. Unele au venit, altele nu. Dar nici una nu se compară cu aşteptarea de acum. Nici una.

Bolboroseşte stomacul. Îl auzi.

"E bine, ă? E bine?" vorbeşti cu el.

Decât bolboroseşte. El ştie ce vrea. Şi dacă este mulţumit. Poate este mulţumit. Câtva timp te lasă în pace.

"Apucă-te de treabă!" urlă oglinda, sau cada, sau cuierul, nu ştii precis care.

Te duci la scară. Este lungă şi plină de cremă neagră. Îngerii se uită la tine. Te uiţi şi tu la ei. Te uiţi o vreme. Dar ei nu spun nimic.

Unii spun: "casa mea". Au dreptate să spună aşa. Este casa lor. Adică ei sunt stăpânii. Casa este un lucru. Este a lor, au dat bani pe ea, sau au făcut-o singuri. Simplu: a lor. Fac ce vor cu ea. O zugrăvesc sau nu, pot să-i dea şi foc. A lor. Ei stăpâni, casa lucru. Ca orice altceva. Ca un cuţit, o furculiţă, un chibrit, sau un pix, ceva, indiferent ce.

Dar tu...

La tine casa este stăpânul şi tu lucrul. Tu eşti al ei. Îi aparţii. Eşti gata să-i lingi covoarele şi balustradele şi tablourile şi să-i mai lingi cuiele şi ţiglele şi parchetul, multe eşti gata să-i lingi. De fapt, ai face orice ca să te ţină în viaţă.

"De ce mă persecuţi?" o întrebasei.

"Te persecut?!" s-a mirat ea. "Nu, dragule, nu te persecut. Eu te iubesc."

Asta fusese pe vremuri. Erai deja obosit şi lihnit fe foame. Doamne! Câte luni trecuseră de când nu mai ieşisei? Sau ani?

Eşti nebun că vrei să rămâi în viaţă, dar vrei. E mai puternică dorinţa decât întrebările conştiinţei. De asta eşti umil, gata să lingi şi să faci orice. Şi din acest motiv accepţi: casa-stăpân, tu-lucru.

Ai zile când te mai gândeşti la un pahar cu suc de portocale, sau la o cafea, tot mare, cât de mare şi te mai gândeşti şi la o ţigară, ce n-ai da să fumezi o ţigară!

"O ţigară la vremea ei,
Face cât zece femei",

cum zicea Turlă. La naiba cu Turlă şi cu ceilalţi prieteni. Aproape că nu mai există nici unul în tine, decât aşa câte o felie, o frază, sau două versuri tâmpite.

În ultima vreme nu se mai purta dur cu tine. Ţi-a spus:

"Va veni timpul când vei învăţa să mă iubeşti".

Râdeai. De, atunci mai puteai să râzi.

"Spune-mi că mă iubeşti!"

"Du-te dracu'!"

"Hai, ssspune-mi!" şuieră ca şarpele Kaa din "Cartea junglei" - Kipling, înşelător, nu ştiai dacă te roagă sau este gata să plesnească de furie.

"Du-te dracu'! Du-te dracu'! Du-te dracu'!" Isteric urlai.

"Ai să vezi", ţi-a promis ea.

Se juca cu tine. Îi plăcea jocul.

Într-o zi îşi umflase tencuiala

(pereţii)

în dreptul sânilor lui Dolly Parton. Era un poster al ei, în mărime naturală, tot "aia" îl luase, îl lipise şi te ameninţase: "uită-te ce ţâţe mari are asta!, am să-mi bag şi eu silicon şi am să năvălesc peste tine noaptea, am să te sufoc", aşa zisese, halal de glumele ei!

În ziua aceea, casa îţi amintise de "aia".

Dolly stătea cu castroanele spre tine. Erau mari, cu sfârcurile ca nişte vârfuri de suliţe.

"Hai să te trag în ţeapă!" ţi-a propus ea, sau casa, nu erai sigur.

Te-ai apropiat şi ai vrut să o rupi, doar asta era din hârtie, însă casa nu te-a lăsat. Te-a lovit. Cu pereţii te-a lovit, nici nu ştii cum. S-au umflat şi te-au lovit.

"Vezi ce tari sunt?" ţi-a spus mieroasă. "Când îmi vei spune că mă iubeşti, îţi voi arăta şi restul. Voi fi a ta."

Apoi te-a lăsat să dormi. Şi aşa erai într-o stare vecină cu somnul. Ameţit şi plin de fantasme.

❥ ❥ ❥

Afară este ca înainte. Doar vezi. În fiecare zi vezi. Când te lasă ea să te apropii de ferestre. Uneori nu te lasă. Te ameninţă:

"Să nu te apropii!"

Şi dacă o faci, că doar o mai făcuseşi în două rânduri, te mutilează. Cu galeria, cu caloriferele, sau cu pereţii. Şi dă, nu glumeşte, te umple de sânge, apoi tot ea vine şi spune:

"Îmi pare rău că a fost aşa. Tu eşti de vină. Hai, du-te la baie că ţi-am dat drumul la apă."

Când te lasă să te apropii, te pândeşte. Să nu faci gesturi necugetate, să nu urli, să nu faci semne. Este atentă casa. Şi nu iartă nici o greşeală. Dar nu mai greşeşti. Ai greşit, din greşeli învaţă omul, doar ţi le mai aminteşti şi-ţi reînvie durerea.

Şi priveşti. Liniştit. Oamenii trec de colo-colo, în maşini, pe jos, în costume sau treninguri, în chiloţi, odată văzusei şi unul gol alergând pe mijlocul şoselei, trec spre sud, spre nord, unde vor ei, sau unde îi duce destinul. Ei nu te văd . Cum să te vadă? Habar n-au să vadă un om-lucru. Ei sunt oameni-stăpâni, cu case-lucruri, nu invers, ca tine.

În trei rânduri venise poştaşul, îţi strecurase pe sub uşă nişte avertismente, unul de la compania de electricitate, unul de la gaze şi unul de la apă.

"Dacă nu vă achitaţi facturile în termen de... vă vom acţiona în judecată pentru recuperarea restanţelor şi vă vom debranşa din circuit."

Toate aveau semnături mari, subliniate, mâzgălite de oameni siguri pe ei, şi mai ales erau ştampilate, parafate, tot ce putea scorni birocraţia.

De gaze nu-ţi părea rău. Şi aşa nu aveai ce face cu ele. Însă fără lumină şi fără apă urma să fie cumplit.

Ai văzut maşinile oprind în faţa casei, oameni umblând pe stâlpi şi în casa pompelor, făcându-şi meseria cu ochii cârpiţi de plictiseală, de somn, de neveste şi televizoare, de

politică şi bani. Cumplit de obosiţi arătau. Nici nu s-au uitat spre casă. Şi-au făcut treaba şi au plecat.

Mai târziu a mai venit o dată poştaşul şi a împins pe sub uşă o adresă, de astă-dată din partea tribunalului:

"Vă facem cunoscut prin prezenta, că în baza acuzaţiei nr...., din..., care a fost admisă, sunteţi obligat la achitarea sumei de... în care sunt incluse şi cheltuielile de judecată."

Urma o semnătură şi mai mare, mai groasă, şerpească şi o ştampilă pe măsură.

Pe urmă a mai venit o înştiinţare, prin care ţi se făcea cunoscut că suma de care era vorba în hotărîrea judecătorească ţi se retrăsese din contul la bancă. Mai bine n-ai fi avut nimic. Să fi venit să te evacueze, să te elibereze de fapt. Dar aveai bani, aveai. Îţi mai rămăseseră. Rămâneau acolo să se împuieze. Mulţi, de parcă ai mai fi avut nevoie de ei.

Din ziua aia, când poştaşul venise pentru ultima oară, casa nu te-a mai lăsat să te apropii de ferestre. A spus că-ţi ajungea ea, ce să mai vrei să vezi?, ce să cauţi?, spune, că-ţi dă.

Culmea este că aveai în continuare curent şi apă, deşi văzusei cu ochii tăi cum te debranşaseră, nu fusese vis.

"Am tras eu", te-a lămurit ea. "Pentru tine."

"Cum ai tras?"

"Uite-aşa. M-am întins şi am înţepat ţevile şi cablurile. Mă pricep, zău aşa. Am citit într-o carte cum se face."

"Cât fac 2 x 4?" ai râs de gogomănia ei.

"Cum cât fac? 6. Dar de ce-ntrebi?"

"Uite-aşa, ca prostul."

❥❥❥

"Te iubesc", i-ai spus într-o zi, nici nu-ţi venea să crezi că ai rostit cuvintele alea, dar le rostisei, o făcusei, se prăvăliseră vocalele şi consoanele, nu multe, atâtea câte să te facă să fii uluit.

"Ţi-am spus că într-o zi aşa va fi", a răspuns, dar nu părea mulţumită, ceva din ea nu era, pereţii, caloriferele, Dumnezeu ştia ce, sau gura, gura aia după care te uitai ca un descreierat, de parcă n-ai fi ştiut că, oricum, n-o s-o vezi niciodată.

"Ce te nemulţumeşte?" n-ai mai putut să rabzi nelămurirea.

"Crezi că ajunge să mi-o spui doar o dată? Spune-mi-o cât mai des. Des de tot. Aşa te voi crede."

Te-ai uitat în tavan. Nici acolo nu era gura, ce tot o căutai?

Da, era ca orice femeie, aşa sunt ele, să le spui cât mai des "te iubesc", care dintre cele pe care le-ai cunoscut nu te-a rugat asta? De parcă aceste cuvinte ar fi fost suficiente, le repetai ca papagalul ca să fie ele mulţumite, le repetai, deşi erai conştient că încep să semene cu "alo!" de la telefon, că nu mai aveau nimic comun cu ce credeai tu, aşa stricau ele totul. Dar cum era să le explici, când erau aşa de doritoare să audă "te iubesc"? N-o să ştii niciodată ce schimbă cuvintele astea în fiziologia lor. Unele au afirmat că, atunci când le spui, au un "orgasm mental", altele, că sunt liniştite în privinţa fidelităţii tale, altele, că meriţi un pahar de vin, sau altceva. Nu toate ţi-au spus acelaşi lucru, se jucau cu tine, poate, ai fost ca pe o tablă de şah, un pion mic, cu nebunii şi caii şi turnurile călare peste tine.

"Te iubesc", ai repetat şi ai ciulit urechile.

"Ei, s-ar putea să te cred. Dar mai târziu. Ştii să scrii?"

"Ştiu, dar nu prea bine."

"Atunci, scrie-mi!"

"Ce-ai vrea?"

"Păi vrei să-ţi spun eu? Ce simţi, aia să-mi scrii. Sau celorlalte femei nu le-ai scris?"

"Nu."

"Pentru toate există ùn început."

"Bine."

"Scrie-mi, puiule, fante, gigolo. Scrie-mi orice, numai să-mi placă. Ah! Am uitat. Ai mâncat azi?"

"Nu-mi amintesc."

"Bine. Du-te la baie."

Ştiai că aşa va zice, da din gură, din gura aia care nu ştiai unde este.

Ai mers târşâit spre baie, nici n-ai fi putut merge altfel, îţi era greu să-ţi mişti picioarele.

Dolly te privea din posterul ei. Hârtia se întinsese. Dolly era un basorelief, până şi lenjeria intimă stătea gata să plesnească peste sânii ăia – care şi aşa erau greu de acoperit – şi peste coapse.

Tare mult ai fi vrut să vezi, dacă îi vei rupe lenjeria ce se va întâmpla, dar te şi întrebai: dacă îi rup lenjeria n-o rup şi pe Dolly?, doar era un poster, o hârtie.

"Ai vrea să vezi şi restul, nu?" te-a ghicit casa.

"Aş vrea." De când nu mai văzusei o femeie goală? De luni? De ani?

"Trebuie să ai răbdare, iubiţel, pui mic."

Dolly îşi mişca unduitor şoldurile, ademenitor, ziceau: "hai la mama, eroule, ce stai ca un fraier?".

"De fapt nu e Dolly", a gângurit casa, "Eu sunt. Zău că merită să vezi şi restul".

De parcă era nevoie să ţi-o mai spună. Prea grei îţi erau ochii de Dolly

(casă).

"Nu te mai holba! Hai să te hrănesc. Trebuie să mănânci ca să poţi să mă iubeşti."

Te-ai dus la bucata ta de tencuială, în baie, printre oglinzi şi cuiere şi calorifer şi cadă şi maşina de spălat şi tot ce mai era acolo.

Ţi-ai băut

(mâncat)

liniştit porţia, ţi-a mai dat şi două frunze de ficus, ce să mai!, ai fost boier. Ţi se limpezise mintea.

"Cum să iubeşti o casă?" te-a întrebat conştiinţa.

"Ei, na! Ce, parcă o iubeşti tu."

Ai alungat-o. Pe conştiinţă ai alungat-o. Ţi-era plină mintea de casă.

❥ ❥ ❥

Eşti obosit. Şi ţi-e frig. Dar ce importanţă are?

Dragostea merită orice sacrificiu.

Stai aplecat peste hârtie, cu pixul în mână, veioza stă aprinsă, nu de mult, de când te-ai aşezat acolo, se aud păcănind caloriferele, casa s-a hotărît să reînvie confortul, pentru tine confort, pentru ea doar o metodă de a fi mai frumoasă, ca o femeie care se fardează, rujează, vopseşte.

Scrii:

"Draga mea casă"

Nu! Nu este bine. Tai, ai vrea ca din pix să-ţi iasă cele mai frumoase cuvinte. Arunci hârtia la coş, iei alta, ai destule.

Scrii:

"Amoras,

Multe femei am mai iubit până acum, dar nici una ca tine."

(La naiba te gândeai? La Dolly Parton?
Amintire: "uite ce ţâţe mari are asta!")

"În general le-am dominat, mi-au făcut cele mai mici capricii, ce să mai!, au fost plictisitoare, lascive, vulgare, boeme, naiba să le ia! Unele au însemnat ceva pentru mine, mă gândesc la ele cu nostalgie. Adică, nu! Mă gândeam, aşa ar fi trebuit să scriu. Nostalgie înseamnă: ţi-e dor, cumplit de dor. Ce rost mai are să mă gândesc la ele, când exişti tu.

Noroc că exişti!

Vreau să fii stăpâna mea. Mă mir de mine că vreau asta, însă mi-o doresc.

Te iubesc, stăpâno! Din tot sufletul te iubesc!

Scrisă astăzi, nu ştiu ce zi este.

Pietro Y Simenez Da Sosa."

❥ ❥ ❥

Închizi lumina. Este mai bine aşa. Nici nu ştii unde să pui coala de hârtie ca să fie citită.

Te întinzi pe pat. De multe luni, ani, n-ai mai făcut-o. Te respinge, te aruncă pe parchet. Casa?, patul?, nu te primea. Acum te lasă. Este moale, aşa cum era în amintirea ta.

Stomacul nu se mai ceartă cu tine. S-a strâns atât de tare, încât îi ajunge foare puţin să tacă. Azi a dizolvat în acizii săi o tufă întreagă de palmier pitic.

Doarme şi el. Şi tu dormi. Parcă ai retrăi o noapte aproape uitată, comună, o noapte ca oricare alta, o noapte a omului stăpân în casalucru. Departe mai era în amintirea ta!

Dolly stă întinsă pe parchet, cu picioarele lipite de perete, te cheamă, gângureşte jocurile dragostei, respiră adânc, repede, cu nările dilatate, cu părul de-a valma peste umeri şi peste parchet, parcă şi ochii ei mari respiră, gura îngână diminutive, şoapte, chemări, şerpeşte îngână, buzele sunt mari, grele, gata să te primească.

Te aşezi lângă ea, o mângâi, nu-i spui nimic, ce să-i spui? Închide ochii şi te trage la piept.

Este caldă, fierbinte, încinsă,

(troznesc caloriferele)

gata să te înghită, flămândă de tine, dar şi tu de ea, nu-ţi poţi lua ochii de la buzele ei senzuale, eşti ţeapăn ca un arc, ea te trage, ştie ce să facă săţi amorţească tracul. Tu te uiţi în continuare la buzele ei cu care cântă la Hollywood.

Pielea este delicată, aşa o simţi, deşi nu te poţi lămuri dacă este hârtie, dacă este casa, sau ce e. Este cea mai fină piele de femeie.

Îi rupi furoul, negru este, cum altfel?, doar negrul este cel mai excitant, dar Dolly

(casa)

nu se rupe, decât furoul se rupe, femeia rămâne acolo, ca orice femeie cu care ai fi făcut asta, te aşteaptă, este înnebunită de aşteptare şi dorinţă. Ca tine.

❥ ❥ ❥

Te gâdilă soarele, se plimbă peste pleoapele tale, dulceag, ca o mireasmă, aşa cum era cândva.

Cald mai e în aşternuturi şi în amintire! Sau în vis?

Dolly Parton este la locul ei, în poster, pe perete, în casă. Poate a fost un vis, furoul ei este întreg, negru, excitant, ca în vis.

"A fost bine?" şopteşte casa.

"A fost". Nu eşti deloc morocănos, aşa cum erai dimineţile când erai tu-stăpân, casa-lucru.

"Mai am multe să-ţi arăt."

"Abia aştept."

Eşti sincer, aşa zice creierul şi sângele şi inima şi ficatul, toate spun asta.

"A propos!" zice casa. Ţi-e foame?"

"Mi-e." Iar eşti morocănos. De ce să fii? A murit Pietro Y Simenez Da Sosa. A crăpat de mult.

("Fii atent!" latră conştiinţa.
Vorbeşte în franceză! Ca aia!")

"Am ascuns nişte pommes de terre. Sunt în pivniţă. Meriţi să mănânci un mic dejun regesc."

Ţi se pune sângele în mişcare

("Vezi?" insistă conştiinţa.)

numai când te gândeşti. Doamne! O masă adevărată! Ce n-ai da să ai un mic dejun adevărat!

"Mulţumit?"

"Da."

Seç îi răspunzi. Nu trebuie să ştie cât de mult te bucuri, sau stomacul se bucură?, ulcerul?

"S-ar putea să te las să ieşi."

"Afară?!"

Râde casa, "sigur că afară", de ce n-ar râde când îţi vede faţa?

"Am nevoie de reparaţii pe afară."

Sigur că da. Nu mai ieşisei de luni, ani, sigur că are. Şi vrei să le faci, doar o iubeşti, vrei să arate bine, s-o întreţii, aşa întreţii dragostea, şi ce poate să fie mai plăcut decât să întreţii dragostea unei case? Casa nu este schimbătoare, deşi este femeie, este Dolly Parton, sau altcineva, în orice caz, femeie, caldă, cu pielea fină, cu un furou care te răvăşeşte, femeia ta, a nimănui altcuiva.

"Vreau o zugrăveală nouă."

"Ce culoare?"

"Vert sau bleu. Zău că mi-ar place."

("Trezeşte-te, tâmpitule!" urlă conştiinţa.
"Nu vezi că e aia?")

Te ridici din pat, încă te mai uiţi după gura ei, sigur că n-o vezi, niciodată n-ai văzut-o, mai bine te uiţi la Dolly Parton, uite ce ochi strălucitori are!

Mergi spre uşă. De câte luni, ani, n-ai mai mers spre uşă?

Apeşi pe clanţă. Uşa nu se deschide.

"Merde!" înjură casa. "Am uitat cum se deschide. Ai puţină răbdare."

Cum să n-ai? Ai sta acolo o zi şi o noapte, sau mai multe zile şi nopţi, numai să se deschidă. Ai uitat aerul de afară şi mirosurile şi oamenii şi zilele şi nopţile-afară. Le-ai uitat.

Clanc!

Apeşi din nou. Tragi aer în piept, puteai să faci altceva, dar nu!, tu tragi aer în piept. Este altul decât cel obişnuit, este aerul-afară.

Un prelungitor electric se înfăşoară în jurul gleznei tale, nici nu ştii ce picior este, stângul?, dreptul?, şi ce importanţă are?, se înfăşoară, te ţine strâns, lângă casă, lângă Dolly Parton.

("Nici acum nu crezi că e aia?"
insistă conştiinţa.
"Ce dracu', eşti chior?
Nu vezi ce posesivă e?")

"Ce faci?" mergi în prelungirea conştiinţei, aproape fără să vrei.

"Les jeux d'amour", râde casa.

("Cacialma", râde conştiinţa.)

❥ ❥ ❥

Azi ţi-a dat drumul. Habar n-ai ce să faci cu libertatea ta.

Mergi în jurul ei, pe afară, să vadă ce interesat eşti de ea, o iubeşti adică, asta trebuie să ştie, are nevoie să-i spui asta, des, cât mai des.

(Înşeal-o! Sparge-o!" vine vocea
criminală a conştiinţei. "E aia!")

Trec oamenii pe alee, unii aleargă pe jos,

alţii în maşini, spre casele lor-lucruri, nici nu se uită spre casa ta, parcă n-ar fi, dar ai vrea să se uite, să vezi: te va chinui gelozia?

Mai târziu ştergi maşina. Îţi dă voie s-o faci, casa îţi dă voie, doar trebuie s-o îngrijeşti, este plină de praf maşina, şi ea are nevoie de îngrijire, răsuceşti cheia, motorul tuşeşte, porneşte, toarce liniştit, nu te-a uitat.

"Voi merge să cumpăr vopsea şi var şi scule. Aşteaptă-mă."

"Cum să nu te-aştept. Îmi scrii la noapte?"

"Sigur că da."

"Mă iubeşti?" vrea să fie sigură.

"Te iubesc."

"Bine, du-te."

Te urci în maşină, ai şi uitat să conduci, stai minute în şir să-ţi aminteşti cum să schimbi vitezele, cu ce picior calci frâna, şi acceleraţia, şi ambreiajul...

Pleci, mergi la bancă, iei bani, ăluia, funcţionarului, nu-i pasă cum arăţi, nici ţie nu-ţi pasă, îi iei, cumperi, multe cumperi, multe nu i le-ai spus casei, aşa, ca altă dată, nici lor, femeilor, nu le spuneai chiar totul, era felul tău de a fi puţin independent, aşa că ai făcut-o, reînvia Pietro Y Simenez Da Sosa, sau se trezea din somn, din somn se trezea.

("E aia!' urlă conştiinţa.)

Şi eşti din ce în ce mai sigur că este "aia", ai nevoie să fie "aia", ca răzbunarea ta să fie completă, să te liniştească, până şi unghiile să fie mulţumite de răzbunarea ta.

Mergi către casă. Tu-lucru, casa-stăpân, dar ai revolta, ea nu ştie, trebuie să o ai, ce dacă este Dolly Parton?

Intri în ea, dar nu ca într-o femeie, ci ca într-o casă, aşa cum intră un om-stăpân într-o casă-lucru. Şi ea nu ştie, nici Dolly nu ştie, nici "aia". Nici una nu ştie. Ştii tu, ştie conştiinţa, pe ea ar fi trebuit s-o iubeşti, nu casa, nu Dolly, nu "aia".

Te priveşte casa

(Dolly, "aia"),

este vulgară, n-ai văzut-o aşa până acum, te priveşte, este goală casa

(Dolly, "aia"),

aşa cum a fost Eva, goală-puşcă,

("ce ţâţe mari are asta!")

se uită drept în ochii tăi, fără jenă, scormoneşte, vrea să-ţi citească gândurile, las-o să încerce, n-o să reuşească, te cheamă, i s-a făcut de dragoste, însă simţurile tale sunt moarte, că e casa, Dolly Parton, sau altcineva, ce contează? Sunt moarte.

"Abia aştept seara", murmură languroasă.

"Şi eu."

"Dar de ce să aşteptăm seara?"

"E mai frumos."

"Da", se resemnează. Să nu te înşele resemnarea ei! Femeile fac pe victimele ca să câştige. Să nu te înşele!

Trebăluieşti, scoţi din pachete vopsele, pensule, alte pachete mai mici, nici nu te pricepi la ce folosesc, le-ai luat s-o înşeli şi ea nu se prinde, bine că nu se prinde!, te-ar surghiuni din nou, ţi-ar da tencuială cu apă, frunze de ficus, sau palmier pitic, sau asparagus, cine ştie ce-ar mai scorni, doar să te ţină în viaţă, s-o iubeşti, să i-o spui, mereu să i-o spui, aşa strică ele totul, să ajungă să semene cu "alo!" de la telefon, şi aşa nu i-o mai spui altfel, nici măcar ca "alo!" nu mai sună.

❥ ❥ ❥

Eşti obosit. Şi ţi-e frig.

Nici ulcerul nu te lasă. Este mereu acolo, un animal crunt, cu gheare ascuţite, nu-ţi înţelege gândurile, cu atât mai puţin dorinţele, el nu ştie decât atât: să mănânce, regim să mănânce, adică ce-i place lui, ce-i face lui bine, nu ţie.

Pipăi calupurile de dinamită.

"De unde ai luat-o?" ar putea să te întrebe cineva care o să-ţi asculte povestea, dacă o vei spune cuiva.

Cum de unde? Ce, asta se spune? Şi cum să n-o găseşti?

"Trăim într-o societate democratică", zic "ăia", "ăia", politicienii, sunt chiar mai răi decât "ăia". Eu zic "ţară" şi "popor", pot s-o facă, acum nu ştii dacă înţeleg ce spun prin "ţară" şi "popor", dar tu nu poţi să le rosteşti, ce face pentru tine ţara?, dar poporul?, au încercat ele să te scape de Dolly

(casă, "aia")?

Atunci de ce să le invoci?

Ţie ţie foame, eşti rănit, cumplit de rănit, vrei să te răzbuni, te macină ulcerul şi conştiinţa, de ce să vorbeşti de "popor" sau de "ţară"?

Pipăi calupurile. Ea nu vede, poate s-ar speria, poate ar fi bine s-o vezi speriată, de ce să n-ai această dorinţă perversă?

Ieşi. Nu te opreşte. Sunt zile multe de când nu te mai opreşte. Are încredere, proasta!

Dar şi tu eşti câine. Te prefaci, dacă un câine este culmea prefăcătoriei, ai învăţat să te prefaci, merită să te prefaci.

Şi le plantezi, unul câte unul, calupurile le plantezi.

"Ce faci?" întreabă neliniştită casa.

"Plantez iubirea, îi plantez rodul, să simţi focul inimii mele. Aşa fac oamenii."

"Vai, iubitule!" zice copleşită.

Nici măcar nu ştii cu ce ochi te pândeşte, unde sunt.

O faci liniştit, metodic, legi cabluri, şi asta este în memoria ta: cum să legi cabluri ca un artificier, le aduni, le răsuceşti frumos, unul în jurul altuia, parcă mai are importanţă, dar vrei să o faci cât mai lent, să prelungeşti sfârşitul.

Nici una nu ştie ce faci, nici Dolly, nici casa, nici "aia". Ele cred că plantezi iubirea şi focul inimii.

("Lasă că văd ele focul inimii!"
zice conştiinţa.)

Şi vine şi seara.

Dolly Parton

(casa, "aia")

te aşteaptă goală, ţi-a promis multe pentru astă-seară, vei fi fericit, cum nu?, vei fi, nimic din ce vei face cu ea nu va semăna cu amintirile tale, deşi ele sunt destul de fanteziste, în orice caz, depăşesc dorinţele oamenilor cu imaginaţie subţire. Multe îţi va face.

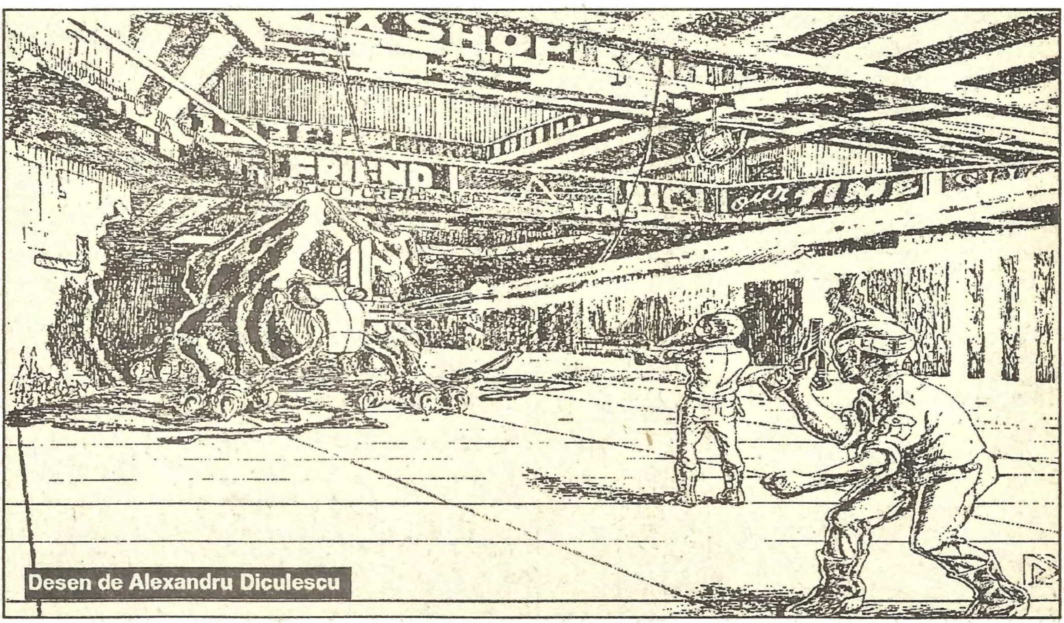
O mai priveşti o dată. Şi mâinile o privesc, deşi sunt pe pârghia detonatorului, aşteaptă, şi ochii aşteaptă, şi dragostea ta prefăcută, toate aşteaptă.

Ea este acolo, "nu vii?" întreabă, mare, frumoasă, Dolly Parton, senzuală, tot întreabă mereu: "nu vii?", este înnebunită de dorinţă, umedă de dorinţă.

"Hai, iubitule!" vine vocea ei, peste peluze, peste tufe, peste îngerii din piatră.

"Vin. Ascultă-mi focul inimii", zici, şi rânjeşti. Ca Jack Nicholson rânjeşti, chiar dacă nu l-ai fi văzut niciodată, tot ca el ai fi rânjit, a venit din măruntaie rânjetul, din ură, din dragostea prefăcută, din sclavie, din ulcer, din toate a venit.

Apeşi detonatorul, ea aşteaptă, o zecime de secundă aşteaptă, poate şi mai puţin, apoi simte focul inimii tale, al dragostei oamenilor-lucruri pentru casele-stăpâni.

Desen de Alexandru Diculescu

ABC-ul graficii S.F. (II)

de Walter Riess

Pentru acei dintre dumneavoastră care doresc să afle mai multe, ne oprim în acest episod asupra întrebării: "ce" observăm? Până acum, cel puţin, revista Anticipaţia a promovat o imagine închegată, de cele mai multe ori figurativă, spre "hard" SF, bine definită faţă de "Heroic Fantasy" şi la distanţă de horor, sex şi violenţă.

Chiar dacă pe viitor ne propunem o înglobare pură şi a unor domenii conexe, cel puţin în grafică, am fi bucuroşi să primim lucrări "clasice". Nu vă fie teamă; o navă cosmică, de la obuzul lui Verne şi până astăzi, a fost desenată în milioane de feluri şi mai poate fi desenată în milioane de feluri şi mai poate fi desenată în tot atâtea.

Unul dintre izvoarele imaginii a fost şi este literatura de domeniu, fie că un pasaj anume ne inspiră, fie chiar că ilustrăm. Şi vom ilustra acele scrieri care se pretează la asta. De exemplu: putem alege o scriere SF cu renume, "Trandafiri pentru Algernon" şi să nu obţinem nici o imagine SF; nu vă speriaţi, n-aţi greşit desenul, povestirea are oameni, clădiri, animale, peisaje absolut normale; aţi greşit alegerea. De aceea îndreptaţi-vă spre bucata scrisă ce vă trimite spre peisaje, costume, fiinţe, clădiri, animale, aparate nepământene, ce nu există în jurul nostru. Atenţie! nu veţi scăpa însă de a înfăţişa metalul, sticla, pielea, cerul, piatra, stelele, etc. veridic, chiar dacă ele compun ceva ce vă doriţi nemaivăzut.

Puteţi folosi fotografia ca sursă de inspiraţie. Plasând elemente SF în "adevărul" unor cadre reale, obţineţi efecte nebănuite.

Filmul a fost şi rămâne cel mai tentant generator de imagini, cu cel mai rapid impact pentru o grafică SF. De la "Odiseea Spaţială 2001" încoace, filmul SF datorează mult graficienilor, efectelor speciale, scenografilor şi machetiştilor. Şi, bineînţeles, acestea se reîntorc la noi, bucurându-ne ochiul de spectatori. Ca desenatori, vom fi atenţi la toate astea, dar şi la mişcare. Pentru că ea, alături de o spectaculoasă anatomie, reprezintă una din cele mai frumoase imagini pentru toate artele. SF-ul nu face excepţie. Desigur, vor mai apărea atributele genului: costume, arme, nave, dar întotdeauna arta umană a avut şi va avea în centru umanitatea şi frumuseţea ei. Avem de-a face aici cu un paradox: vrem să înfăţişăm ceva neuman, să scăpăm de canoanele creierului nostru: dar dacă am reuşi cu adevărat, dacă am avea în sfârşit în faţă o creaţie nonumană, suntem siguri că am recunoaşte-o? SF-ul este un joc al omului şi imaginaţiei sale şi ar trebui să admitem asta.

Alături de filme, ultimii ani ne-au adus şi o mai mare accesibilitate către albume, expoziţii, reviste. Numele unor mari desenatori SF, ca FRANK FRAZETTA, BORIS VALLEJO, VINCENTE SEGRELLES, MICHAEL WHELAN, GIEGER, (pentru a cita incomplet şi la întâmplare) nu mai sunt cunoscute doar câtorva iniţiaţi. De asemeni, creaţiile lor. Iar ele ne dau măsura a ceea ce putem dori să facem.

Din cele amintite aici a mai rămas un singur lucru de pomenit: talentul. Este capacitatea noastră de a face ceva ce nu s-a mai făcut, de a filtra toate cele de mai sus într-o viziune proprie şi de a lăsa în urmă toţi maeştri. Din păcate, el nu se învaţă şi nu se cumpără. Se descoperă, se şlefuieşte şi atât.

Pentru capitolul "Ce" desenăm, cu senzaţia că se poate scrie mult mai mult, ne oprim aici. Puteţi completa dumneavoastră şi ne-am bucura.

I.S.S.N. 1220 - 8620